به نام خدا

جزوه زبان آلمانی

سطح B1

استاد: سرکار خانم سیده لیلا موسوی

زبان‌آموز: سید محمد بحرینی

شهریور ۱۳۹۵

2016 September

حروف زبان آلمانی:

A (آ)	E (اِ)	I (ای)	M (اِم)	Q (کو)	U (او)	Y (ایپسیلُن)
B (بِ)	F (اِف)	J (یُت)	N (اِن)	R (اِغ)	V (فَوْ)	Z (سِت)
C (سِ)	G (گِ)	K (کا)	O (اُ)	S (اِس)	W (وِ)	
D (دِ)	H (ها)	L (اِلْ)	P (پِ)	T (تِ)	X (ایکس)	

در نوشتار زبان آلمانی، حروف زیر نیز استفاده‌می‌گردند:

ß (اِس) = ss	→	der Fuß; ¨-e	=	پا
Ä (اِ)	→	ändern	=	تغییردادن
Ö (اُ)	→	(das) Köln; (n. S.)	=	شهر کُلن در آلمان
Ü (او)	→	fünf	=	پنج

نکته: در تلفظ حروف Ö و Ü می‌بایست دهان کشیده و صدا از انتهای گلو ادا شود.

برخی ترکیب صداها:

au	→	اَوْ	der B**au**m; ¨-e	=	درخت
äu	→	اُی	der K**äu**fer; –	=	خریدار
eu	→	اُیْ	h**eu**te	=	امروز
ai	→	آیْ	der H**ai**fisch; –e	=	کوسه‌ماهی
ei	→	آیْ	das **Ei**s; –	=	بستنی
ig	→	ایش (در آخر کلمه)	zwanz**ig**	=	بیست
ie	→	ای	v**ie**l	=	زیاد
s	قبل از a، e، i، o و u	زِ (sa/se/si/so/su)	**sa**gen	=	گفتن
s	قبل از t و p	اِش (sp/st)	der **Sp**ort; –e	=	ورزش
ck	→	کِ	die Fa**ck**el; –n	=	مشعل
tsch	→	چ	(das) Deu**tsch**land; (n. S.)	=	کشور آلمان
ch	بعد از a، o و u	خ (ach/och/uch)	der B**ach**; ¨-e	=	نهرِ آب
ch	بعد از e، i، ä، ö و ü	ش (ech/ich/äch/...)	**ich**	=	من
ch	بعد از l، n و r	ش (lch/nch/rch)	du**rch**	=	از طریقِ
sch	→	ش	das **Sch**af; –e	=	گوسفند
chs	→	صدای ایکس در انگلیسی	se**chs**	=	شِش
tion	→	سیون	die Lek**tion**; –en	=	درس
r	گاهی اوقات	غ	der I**r**an; (n. S.)	=	کشور ایران
er و r	گاهی اوقات	آ	die Tü**r**; –en	=	درب

ویژگی‌های اسم:

۱ - حرف اول تمامی اسم‌ها بصورت بزرگ نوشته شده و جایگاه قرارگرفتن اسم در جمله، تغییری در این امر ایجادنمی‌نماید.

۲ - اسم‌ها دارای جنسیت هستند و به سه دسته‌ی مذکر، مؤنث و خنثی تقسیم شده و هر دسته حرف تعریف (آرتیکل) مخصوص به خود دارد.

- اگر اسمی **مذکر** باشد، آرتیکل آن der می‌باشد.
- اگر اسمی **مؤنث** باشد، آرتیکل آن die می‌باشد.
- اگر اسمی **خنثی** باشد، آرتیکل آن das می‌باشد.

نکته: هنگامی که اسم جمع بسته شود، بدون توجه به جنسیت اسم در حالت مفرد، آرتیکل آن die می‌شود.

۳ - جمع‌بستن اسامی از قانون خاصی تبعیت نکرده و هر اسم به روشی جمع بسته می‌شود.

برخی حروف ربط:

aber	oder	und
ولی	یا	و

ویژگی‌های فعل:

۱ - مصدر فعل‌ها به n یا en ختم می‌شود.

۲ - بیشتر اوقات برای صرف فعل، n یا en را حذف و متناسب با فاعل پسوندی به آن اضافه می‌شود.

مثال: گفتن (در زمان حال - Präsens) ← مصدر فعل: **sagen**

wir Sag**en**	→	اول‌شخص جمع	ich sag**e**	→	اول‌شخص مفرد
ihr Sag**t**	→	دوم‌شخص جمع	du sag**st**	→	دوم‌شخص مفرد
sie / Sie Sag**en**	→	سوم‌شخص جمع و یا دوم‌شخص محترمانه	er/es/sie sag**t**	→	سوم‌شخص مفرد

صرف برخی فعل‌ها (زمان حال - Präsens):

مصـدر: **زندگی‌کردن، ساکن‌بودن، سکونت‌داشتن، منزل‌داشتن** — Infinitiv: **wohnen**

wir	**wohnen**	ich	**wohne**
ihr	**wohnt**	du	**wohnst**
sie / Sie	**wohnen**	er/es/sie	**wohnt**

مصدر: آمدن — Infinitiv: **kommen**

wir	**kommen**	ich	**komme**
ihr	**kommt**	du	**kommst**
sie / Sie	**kommen**	er/es/sie	**kommt**

نکته: اگر در صرف دوم شخص مفرد فعلی، آن صرف فعل قبل از افزودن **st**، خود دارای صدای "سِ" باشد، صرفاً حرف **t** به انتهای آن صرف فعل اضافه‌می‌گردد. مانند: **heißen**

Infinitiv: **heißen**		مصدر: **نامیدن، اسم‌داشتن، نام‌داشتن**	
ich	heiß**e**	wir	heiß**en**
du	heiß**t**	ihr	heiß**t**
er/es/sie	heiß**t**	sie Sie	heiß**en**

Infinitiv: **schreiben**		مصدر: **نوشتن**	
ich	schreib**e**	wir	schreib**en**
du	schreib**st**	ihr	schreib**t**
er/es/sie	schreib**t**	sie Sie	schreib**en**

کلمه‌های پرسشی W-Frage:

Was? چه چیزی؟	Welche? کدام؟	Wohin? به کجا؟	Woher? از کجا؟	Wie? چیستی و چگونگی
	Warum? چرا؟	Wann? کِی؟	Wo? کجا؟	Wer? چه کسی؟
Wie spät? چه ساعتی؟	Wie alt? چند سال؟	Wie viele? چه تعداد؟	Wie viel? چه مقدار؟	Wie lange? چه مدت؟

زمان حال (Präsens):

ساختار جمله‌های زمان حال به شکل زیر می‌باشد:

فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

جمله‌های پرسشی (W-Frage):

ساختار جمله‌های پرسشی به شکل زیر می‌باشد:

W-Frage کلمه‌ی پرسشی + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + ?

مثال:

من ... نام‌دارم.	Ich heiße ... .
من از ... آمدم.	Ich komme aus ... .
من در ... زندگی‌می‌کنم.	Ich wohne in ... .
جنابعالی (دوم‌شخص محترمانه) چه نام‌دارید؟	Wie heißen Sie?
تو چه نام‌داری؟	Wie heißt du?
جنابعالی از کجا آمدید؟	Woher kommen Sie?
تو از کجا آمدی؟	Woher kommst du?
جنابعالی کجا زندگی‌می‌کنید؟	Wo wohnen Sie?
تو کجا زندگی‌می‌کنی؟	Wo wohnst du?

چند کلمه، عبارت و جمله‌ی پرکاربرد:

Ja	بله	Bitte	بفرمایید، لطفاً، خواهش‌می‌کنم
Nein	خیر	Bitte schön	خواهش‌می‌کنم
die Frau; —en	خانم	Danke	ممنون
der Herr; —en	آقا	Danke schön	متشکر
Hallo	سلام		
guten Morgen	صبح بخیر	guten Abend	عصر بخیر، سرشب بخیر
guten Tag	روز بخیر	gute Nacht	شب بخیر
Hallo, wie geht es Ihnen?	سلام، جنابعالی چطورید؟	Danke, gut und Ihnen?	ممنون، خوب و جنابعالی؟
		Auch gut, danke.	منم خوبم، ممنون.
Hallo, wie geht's?	سلام، تو چطوری؟	Danke, gut und dir?	ممنون، خوب و تو؟

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **sehen**		مصدر: **دیدن، تماشاکردن، مشاهده‌کردن، نگاه‌کردن**	
ich	**sehe**	wir	**sehen**
du	**siehst**	ihr	**seht**
er/es/sie	**sieht**	sie Sie	**sehen**

ضمایر ملکی:

من	ich	mein	مال من	ما	wir	unser	مال ما
تو	du	dein	مال تو	شماها	ihr	euer	مال شماها
او (مذکر) / آن	er/es	sein	مال او (مذکر) یا مال آن	آن‌ها	sie	ihr	مال آن‌ها
او (مؤنث)	sie	ihr	مال او (مؤنث)	جنابعالی	Sie	Ihr	مال جنابعالی

نکته: انتهای ضمایر ملکی با توجه به نقش و آرتیکل اسم بعدشان عوض می‌شود و ممکن است es, er, en, em, e قرارگیرد:

		mein	dein	sein	ihr	unser	euer	ihr	Ihr
+e	→	mein**e**	dein**e**	sein**e**	ihr**e**	unser**e**	**eure**	ihr**e**	Ihr**e**
+em	→	mein**em**	dein**em**	sein**em**	ihr**em**	unser**em**	**eurem**	ihr**em**	Ihr**em**
+en	→	mein**en**	dein**en**	sein**en**	ihr**en**	unser**en**	**euren**	ihr**en**	Ihr**en**
+er	→	mein**er**	dein**er**	sein**er**	ihr**er**	unser**er**	**eurer**	ihr**er**	Ihr**er**
+es	→	mein**es**	dein**es**	sein**es**	ihr**es**	unser**es**	**eures**	ihr**es**	Ihr**es**

نکته: اگر اسمی مؤنث یا جمع (die) باشد و پس از ضمیر ملکی استفاده‌شود، آن ضمیر پسوند **e** می‌گیرد.

مثال:

die Tasche; —n	→	**meine** Tasche	کیف من
die Bücher	→	**deine** Bücher	کتاب‌های تو

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **haben**			مصدر: **دارابودن، داشتن**
ich	**hebe**	wir	**haben**
du	**hast**	ihr	**habt**
er/es/sie	**hat**	sie / Sie	**haben**

Infinitiv: **sein**			مصدر: **بودن، وجودداشتن**
ich	**bin**	wir	**sind**
du	**bist**	ihr	**seid**
er/es/sie	**ist**	sie / Sie	**sind**

روش خواندن قیمت:

ابتدا عدد سمت چپ را می‌خوانیم، سپس کلمه‌ی Euro را گفته و بعد از آن عدد سمت راست را خوانده و در انتها Cent را می‌گوییم.

مثال:

5,80 €	→	fünf Euro achtzig Cent
7,00 €	→	sieben Euro
0,30 €	→	dreißig Cent

nach: به معنی "به سمتِ، بعد از، گذشته از، راجع به، طبقِ" می‌باشد.

مثال: من به سمت محل کار می‌روم. Ich gehe nach Arbeitsplatz.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **lesen**			مصدر: **خواندن، مطالعه‌کردن**
ich	lese	wir	lesen
du	**liest**	ihr	lest
er/es/sie	**liest**	sie / Sie	lesen

ein: به معنی یک چیز نامعلوم و نامشخص می‌باشد و در حالت فاعلی (Nominativ) برای آرتیکل‌های مختلف به صورت زیر می‌آید:

آرتیکل معین در حالت فاعلی bestimmter Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
آرتیکل نامعین در حالت فاعلی unbestimmter Artikel im Nominativ:	ein	ein	eine	---

der Mann; ¨—er	→	ein Mann	مثال:
das Buch; ¨—er	→	ein Buch	
die Frau; —en	→	eine Frau	
die Fragen (سؤالات)	→	Fragen	

نکته: eines, einer, einen, einem, eine, ein همگی به معنای یک چیز نامعلوم و نامشـــخص می‌باشـــند، اما در حالت‌های گرامری مختلف بکارمی‌روند.

پرسیدن نام و نام‌خانوادگی و پاسخ‌دادن به آن:

Wie ist dein Vorname?	نام (کوچک) تو چیست؟
Wie ist Ihr Vorname?	نام (کوچک) جنابعالی چیست؟
Mein Vorname ist Seyed Mohammad.	نام (کوچک) من سید محمد است.
Wie ist dein Familienname?	فامیلی تو چیست؟
Wie ist Ihr Familienname?	فامیلی جنابعالی چیست؟
Mein Familienname ist Bahreini.	فامیلی من بحرینی است.

چند مخفف:

DB	→	**D**eutsche **B**ahn	راه‌آهن آلمان
ZDF	→	das **Z**weite **D**eutsche **F**ernsehen	شبکه دو تلویزیون آلمان
VW	→	**V**olks**w**agen	خودرو ملت (ملی)
BMW	→	**B**ayerische **M**otoren **W**erke	کارخانه موتور بایرن
z. B.	→	**z**um **B**eispiel	برای مثال
Nr.	→	die Nummer; —n	شماره

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **sprechen**		مصدر: **صحبت‌کردن، حرف‌زدن، سخنرانی‌کردن**		Infinitiv: **fahren**		مصدر: **رانندگی‌کردن، راندن، با وسیله نقلیه حرکت‌کردن**	
ich	spreche	wir	sprechen	ich	fahre	wir	fahren
du	**sprichst**	ihr	sprecht	du	**fährst**	ihr	fahrt
er/es/sie	**spricht**	sie Sie	sprechen	er/es/sie	**fährt**	sie Sie	fahren

نکته: برای استفاده از لوازم زیر از فعل fahren باید استفاده‌نمود.

das Auto; —s	خودرو	das Schiff; —e	کشتی
das Fahrr<u>a</u>d; ¨—er	دوچرخه	der Zug; ¨—e	قطار
der Bus; —se	اتوبوس	der Ski; —/—er	اسکی

صرف فعل (**Präsens**):

Infinitiv: **nehmen**	مصدر: **گرفتن، برداشتن، بردن**		
ich	nehme	wir	nehmen
du	**nimmst**	ihr	nehmt
er/es/sie	**nimmt**	sie Sie	nehmen

Infinitiv: **mögen**	مصدر: **علاقه‌داشتن، دوست‌داشتن، خواستن**		
ich	**mag**	wir	mögen
du	**magst**	ihr	mögt
er/es/sie	**mag**	sie Sie	mögen

Infinitiv: **leben**	مصدر: **زندگی‌کردن، زیستن**		
ich	lebe	wir	leben
du	lebst	ihr	lebt
er/es/sie	lebt	sie Sie	leben

Infinitiv: **lieben**	مصدر: **عاشق‌بودن، دوست‌داشتن، عشق‌ورزیدن، عشق‌بازی‌کردن**		
ich	liebe	wir	lieben
du	liebst	ihr	liebt
er/es/sie	liebt	sie Sie	lieben

Infinitiv: **finden**	مصدر: **پیداکردن، یافتن، عقیده‌داشتن**		
ich	finde	wir	finden
du	findest	ihr	findet
er/es/sie	findet	sie Sie	finden

Infinitiv: **geben**	مصدر: **دادن، اعطاکردن**		
ich	gebe	wir	geben
du	**gibst**	ihr	gebt
er/es/sie	**gibt**	sie Sie	geben

نکته: در صـــرف فعل اگر ریشـــه‌ی فعل به d یا t ختم‌شـــود، برای راحتی تلفظ (پس از حذف en یا n) می‌بایســـت در صـــرف فعل برای فاعل‌های ۲، ۳ و ۵ (du, er/es/sie, ihr)، پس از ریشه یک حرف e افزوده و سپس حرف یا حروف مربوط به صرف را بیفزاییم.

Infinitiv: **arbeiten**	مصدر: **کارکردن، شاغل‌بودن، زحمت‌کشیدن**		
ich	arbeite	wir	arbeiten
du	arbeitest	ihr	arbeitet
er/es/sie	arbeitet	sie Sie	arbeiten

Infinitiv: **antworten**	مصدر: **پاسخ‌دادن، جواب‌دادن**		
ich	antworte	wir	antworten
du	antwortest	ihr	antwortet
er/es/sie	antwortet	sie Sie	antworten

Infinitiv: **treffen**	مصدر: **دیدن، ملاقات‌کردن، برخوردکردن**		
ich	treffe	wir	treffen
du	**triffst**	ihr	trefft
er/es/sie	**trifft**	sie Sie	treffen

Infinitiv: **helfen**	مصدر: **کمک‌کردن، مساعدت‌کردن، یاری‌رساندن، مددرساندن، به فریاد رسیدن**		
ich	helfe	wir	helfen
du	hilfst	ihr	helft
er/es/sie	hilft	sie Sie	helfen

صرف فعل (در زمان گذشته – Präteritum):

Infinitiv: haben Präteritum: **hatten**	مصدر: **دارابودن، داشتن**		
ich	**hatte**	wir	**hatten**
du	**hattest**	ihr	**hattet**
er/es/sie	**hatte**	sie Sie	**hatten**

Infinitiv: sein Präteritum: **waren**	مصدر: **بودن، وجودداشتن**		
ich	**war**	wir	**waren**
du	**warst**	ihr	**wart**
er/es/sie	**war**	sie Sie	**waren**

پرسیدن زبان یک فرد و پاسخ به آن:

Welche Sprache sprichst du? — تو به چه زبانی صحبت می‌کنی؟

Welche Sprache sprechen Sie? — جنابعالی به چه زبانی صحبت می‌کنید؟

Ich spreche persisch und etwas deutsch. — من به زبان فارسی و کمی آلمانی صحبت می‌کنم.

صرف فعل:

Infinitiv: mögen Konjunktiv II: **möchten**	مصدر: **علاقه‌داشتن، دوست‌داشتن، خواستن (وجه التزامی ۲)**		
ich	möchte	wir	möchten
du	möcht**est**	ihr	möcht**et**
er/es/sie	möchte	sie Sie	möchten

نکته: هنگامی که در جمله از صرف فعل möchten استفاده‌می‌شود، فعل بعدی بصورت مصدر به آخر جمله می‌رود.

مثال:

Er **möchte** ein Buch **lesen**. — او (مذکر) **می‌خواهد** یک کتاب **بخواند**.

Sie **möchte** eine Zeitung **kaufen**. — او (مؤنث) **می‌خواهد** یک روزنامه **بخرد**.

Möchtest du die Wohnung **verkaufen**? — آیا تو **می‌خواهی** آپارتمان را **بفروشی**؟

روش خواندن اعداد سه‌رقمی:

ابتدا رقم صدگان را می‌خوانیم، سپس کلمه‌ی **hundert** را گفته و بعد از آن رقم یکان و دهگان را مانند قبل می‌خوانیم.

مثال:

241 → zweihunderteinundvierzig

832 → achthundertzweiunddreißig

902 → neunhundertzwei

روش خواندن اعداد چهاررقمی:

ابتدا رقم هزارگان را می‌خوانیم، سپس کلمه‌ی **tausend** را گفته و بعد از آن بقیه عدد را مانند قبل می‌خوانیم.

مثال:

1,490 → eintausendvierhundertneunzig

5,640 → fünftausendsechshundertvierzig

7,001 → siebentausendeins

جمله‌ی شرطی:

هنگامی که فعل در ابتدای جمله آورده‌می‌شود و جمله سؤالی یا امری نمی‌باشد، بایستی جمله را بصورت شرطی ترجمه نمود.

یعنی: با استفاده از کلمه‌ی "اگر"

ترکیب اسم‌ها:

هنگامی که چند اسم با یکدیگر ترکیب شوند، یک اسم مرکب جدید به وجود می‌آید. در این صورت، آرتیکل اسم جدید، آرتیکل آخرین کلمه‌ی استفاده‌شده در ساختن اسم مرکب می‌باشد.

مثال:

das Telefon + die Nummer → die Telefonnummer; —n

das Handy + die Nummer → die Handynummer; —n

چند جمله‌ی پرکاربرد:

شماره تلفن/شماره موبایل تو/جنابعالی چیست؟	Wie ist deine/Ihre Telefonnummer/Handynummer?
شماره تلفن/شماره موبایل من ... است.	Meine Telefonnummer/Handynummer ist ... .
نوبت کیست؟	Wer ist daran?
چه کسی تمام (آماده) هست؟	Wer ist fertig?
اشتباه‌کردن	Fehler machen
نوبت من هست.	Ich bin daran.
من تمام (آماده) هستم.	Ich bin fertig.

نکته: اگر **über** با عدد همراه شود، معنی بیشتر به آن می‌دهد.

مثال: بیش از پنج میلیون انسان — über fünf Millionen Menschen

صرف فعل (**Präsens**):

Infinitiv: **tragen**		مصدر: **پوشیدن، حمل‌کردن**	
ich	trag**e**	wir	trag**en**
du	tr**ä**g**st**	ihr	trag**t**
er/es/sie	tr**ä**g**t**	sie Sie	trag**en**

nicht: برای منفی کردن فعل در جمله به کار می‌رود و معمولاً بعد از فعل می‌آید.

مثال:

من هستم.	→	Ich bin.	من نیستم.	→	Ich bin **nicht**.
من می‌آیم.	→	Ich komme.	من نمی‌آیم.	→	Ich komme **nicht**.
من زندگی‌می‌کنم.	→	Ich lebe/wohne.	من زندگی نمی‌کنم.	→	Ich lebe/wohne **nicht**.

صرف فعل (**Präsens**):

Infinitiv: **können**		مصدر: **توانستن، بلدبودن**	
ich	**kann**	wir	könn**en**
du	**kannst**	ihr	könn**t**
er/es/sie	**kann**	sie Sie	könn**en**

نکته: هنگامی که در جمله از صرف فعل können (یکی از فعل‌های Modal) استفاده‌می‌شود، فعل بعدی بصورت مصدر به آخر جمله می‌رود.

مثال: او (مذکر) می‌تواند یک دوچرخه براند. — Er **kann** ein Fahrrad **fahren**.

آیا تو می‌توانی آلمانی صحبت کنی؟ — **Kannst** du deutsch **sprechen**?

سؤال‌های بله/خیر (**Ja/Nein Fragen**):

هنگامی که فعل در ابتدای جمله آورده‌شده و جمله سؤالی شود، در پاسخ بایستی ابتدا از عبارت ja یا nein استفاده‌نمود.

مثال: - آیا تو در شیراز زندگی می‌کنی؟ — - Wohnst du in Schiras?

+ **بله**، من در شیراز زندگی می‌کنم. — + **Ja**, ich wohne in Schiras.

+ **خیر**، من در شیراز زندگی نمی‌کنم. — + **Nein**, ich wohne nicht in Schiras.

kein: برای منفی کردن اسم در جمله به کار می‌رود. شکل صحیح آن در حالت Nominativ برای آرتیکل‌های مختلف چنین است:

آرتیکل معین در حالت فاعلی bestimmter Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
ضمیر نامعین در حالت فاعلی Indefinitpronomen im Nominativ:	kein	kein	keine	keine

der Mann; ¨−er	→	kein Mann	**مثال:**
das Buch; ¨−er	→	kein Buch	
die Frau; —en	→	keine Frau	
die Fragen	→	keine Fragen	

نکته: keines, keiner, keinen, keinem, keine, kein همگی برای منفی کردن اسـم می‌باشـند، اما در حالت‌های گرامری مختلف بکارمی‌روند.

چند کلمه‌ی پرکاربرد:

مرد، آقا، شوهر	der Mann; ¨−er	زیبا	schön
انسان، آدم	man	الان، دیگه، خُب	schon

صرف فعل (Präsens):

مصدر: **مجبوربودن**		Infinitiv: **müssen**	
ich	**muss**	wir	**müssen**
du	**musst**	ihr	**müsst**
er/es/sie	**muss**	sie Sie	**müssen**

نکته: هنگامی که در جمله از صرف فعل müssen (یکی از فعل‌های Modal) استفاده‌می‌شود، فعل بعدی بصورت مصدر به آخر جمله می‌رود.

مثال: او (مذکر) مجبوراست دوچرخه‌سواری کند. — Er **muss** Fahrrad **fahren**.

آیا تو مجبوری یک روزنامه بخری؟ — **Musst** du eine Zeitung **Kaufen**?

ویژگی‌های اسم مؤنث:

۱ - اسامی که به ung ختم می‌شوند همیشه مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها en افزوده می‌شود.

مثال:	die Wohnung**en**	→	die Wohnung; —en	آپارتمان
	die Zeitung**en**	→	die Zeitung; —en	روزنامه

۲ - اسامی که به tät ختم می‌شوند همیشه مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها en افزوده می‌شود.

مثال:	die Universität**en**	→	die Universität; —en	دانشگاه
	die Qualität**en**	→	die Qualität; —en	کیفیت

۳ - اسامی که به heit ختم می‌شوند همیشه مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها en افزوده می‌شود.

مثال:	die Freiheit**en**	→	die Freiheit; —en	آزادی
	die Sicherheit**en**	→	die Sicherheit; —en	اطمینان

۴ - اسامی که به **keit** ختم می‌شوند همیشه مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها **en** افزوده می‌شود.

مثال:	die Möglichkeit**en**	→	die Möglichkeit; —en	امکان
	die Schnelligkeit**en**	→	die Schnelligkeit; —en	سرعت

۵ - اسامی که به **tion** ختم می‌شوند همیشه مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها **en** افزوده می‌شود.

مثال:	die Information**en**	→	die Information; —en	اطلاع
	die Kommunikation**en**	→	die Kommunikation; —en	ارتباط

۶ - اسامی که به **in** ختم می‌شوند اغلب مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها **nen** افزوده می‌شود.

مثال:	die Studentin**nen**	→	die Studentin; —nen	دانشجوی دختر
	die Schülerin**nen**	→	die Schülerin; —nen	دانش‌آموز دختر

۷ - اسامی که به **e** ختم می‌شوند اغلب مؤنث هستند. برای تبدیل این اسامی به اسم جمع، به انتهای آن‌ها **n** افزوده می‌شود.

مثال:	die Sprache**n**	→	die Sprache; —n	زبان
	die Lampe**n**	→	die Lampe; —n	لامپ

چند کلمه‌ی پرکاربرد:

مجرد	ledig	متأهل	verheiratet
مطلقه	geschieden	بیوه	verwitwet

نکته: بعد از کلمه‌های پرسشی Wie viel, Wie Viele, Welche می‌بایست ابتدا اسم، سپس فعل صرف‌شده و بعد از آن فاعل استفاده‌گردد.

مثال: سرگرمی او (مؤنث) چیست؟ Welche Hobbys hat sie?

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **suchen**		مصدر: **جستجوکردن، کاویدن، دنبال چیزی گشتن**	
ich	**suche**	wir	**suchen**
du	**suchst**	ihr	**sucht**
er/es/sie	**sucht**	sie Sie	**suchen**

حالت مفعولی بی‌واسطه (Akkusativ):

حالت مفعولی بی‌واسطه در زبان فارسی به "را" ترجمه می‌شود. این حالت متأثر از فعل و حرف‌اضافه به وجود می‌آید. آرتیکل‌ها و ضمایر ذکرشده تا کنون در این حالت به این شکل می‌باشد:

آرتیکل معین در حالت فاعلی bestimmter Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
آرتیکل معین در حالت مفعولی بی‌واسطه bestimmter Artikel im Akkusativ:	**den**	das	die	die
آرتیکل نامعین در حالت فاعلی unbestimmter Artikel im Nominativ:	ein	ein	eine	---
آرتیکل نامعین در حالت مفعولی بی‌واسطه unbestimmter Artikel im Akkusativ:	**einen**	ein	eine	---
ضمیر نامعین در حالت فاعلی Indefinitpronomen im Nominativ:	kein	kein	keine	keine
ضمیر نامعین در حالت مفعولی بی‌واسطه Indefinitpronomen im Akkusativ:	**keinen**	kein	keine	keine

مثال: من **مداد را** یافتم. — Ich finde **den Bleistift**.

من **یک مداد را** یافتم. — Ich finde **einen Bleistift**.

من **هیچ مدادی را نیافتم**. — Ich finde **keinen Bleistift**.

او (مذکر) **کتاب را** جستجومی‌کند. — Er sucht **das Buch**.

او (مذکر) **یک کتاب را** جستجومی‌کند. — Er sucht **ein Buch**.

او (مذکر) **هیچ کتابی را جستجونمی‌کند**. — Er sucht **kein Buch**.

او (مؤنث) **دوست (مؤنث) را** ملاقات‌می‌کند. — Sie trifft **die Freundin**.

او (مؤنث) **یک دوست (مؤنث) را** ملاقات‌می‌کند. — Sie trifft **eine Freundin**.

او (مؤنث) **هیچ دوستی (مؤنث) را** ملاقات‌نمی‌کند. — Sie trifft **keine Freundin**.

ما می‌توانیم **کتاب‌ها را** بخوانیم. — Wir können **die Bücher** lesen.

نکته: فعل haben و عبارت es gibt (به معنی: وجودداشتن) در جمله نیاز به مفعول **Akkusativ** دارند.

نکته: انتهای ضمایر ملکی در حالت Akkusativ به شکل زیر تغییر می‌یابد:

	mein	dein	sein	ihr	unser	euer	ihr	Ihr
der →	mein**en**	dein**en**	sein**en**	ihr**en**	unser**en**	**euren**	ihr**en**	Ihr**en**
das →	mein	dein	sein	ihr	unser	euer	ihr	Ihr
die →	mein**e**	dein**e**	sein**e**	ihr**e**	unser**e**	**eure**	ihr**e**	Ihr**e**
die →	mein**e**	dein**e**	sein**e**	ihr**e**	unser**e**	**eure**	ihr**e**	Ihr**e**

Ich möchte **meinen Tee** trinken.	**مثال:** من می‌خواهم **چایم را** بنوشم.
Du musst **dein Buch** lesen.	تو مجبوری **کتابت را** بخوانی.
Er kann **seine Zeitung** nehmen.	او (مذکر) می‌تواند **روزنامه‌اش را** بردارد.
Sie kann **ihre Zeitung** nehmen.	او (مؤنث) می‌تواند **روزنامه‌اش را** بردارد.
Wir können **unsere Freunde** treffen.	ما می‌توانیم **دوستانمان (مذکر) را** ملاقات‌کنیم.
Ihr könnt **euren Radiergummi** nehmen.	شماها می‌توانید **مدادپاک‌کن‌تان را** بردارید.
Sie müssen **ihre Stühle** finden.	آن‌ها مجبورهستند **صندلی‌هایشان را** پیداکنند.

تأکید: ضمیر ملکی euer (به معنی: مال شما)، هنگامی که انتهای آن می‌بایست تغییر کند، به صورت eur استفاده‌می‌شود.

یعنی:

		mein	dein	sein	ihr	unser	**euer**	ihr	Ihr
+e	→	meine	deine	seine	ihre	unsere	**eure**	ihre	Ihre
+em	→	meinem	deinem	seinem	ihrem	unserem	**eurem**	ihrem	Ihrem
+en	→	meinen	deinen	seinen	ihren	unseren	**euren**	ihren	Ihren
+er	→	meiner	deiner	seiner	ihrer	unserer	**eurer**	ihrer	Ihrer
+es	→	meines	deines	seines	ihres	unseres	**eures**	ihres	Ihres

نکته: فعل fragen به معنی "پرسیدن" می‌باشد و در جمله نیاز به Akkusativ دارد.

Sie **fragt ihre Freundin.**	**مثال:** او (مؤنث) **از دوستش (مؤنث)** می‌پرسد.

ضمایر شخصی مفعولی بی‌واسطه (Personalpronomen im Akkusativ):

من	ich	mich	من را	ما	wir	uns	ما را
تو	du	dich	تو را	شماها	ihr	euch	شماها را
او (مذکر)	er	ihn	او را (مذکر)	آن‌ها	sie	sie	آن‌ها را
آن / او (مؤنث)	es/sie	es/sie	آن را / او را (مؤنث)	جنابعالی	Sie	Sie	جنابعالی را

Kennst du **mich**?	**مثال:** آیا تو **من را** می‌شناسی؟
Er möchte **dich** treffen.	او (مذکر) می‌خواهد **تو را** ملاقات‌کند.
Wir können **es** nehmen.	ما می‌توانیم **آن را** برداریم.
Liebst du **ihn**?	آیا تو **او را (مذکر)** دوست‌داری؟
Möchtest du **sie** kennen?	آیا تو می‌خواهی **او را (مؤنث)** بشناسی؟

حروف‌اضافه‌ی Akkusativ:

برخی از حروف‌اضافه اگر در جمله به کار روند، اسم، ضمیر یا ... استفاده‌شده پس از آن‌ها بایستی بصورت Akkusativ نوشته شود:

durch	از طریقِ	bis	تا
für	برای	entlang	در امتدادِ
ohne	بدون	gegen	در مقابل
		um	در

مثال: بدون دوست (مذکر) تو	→	ohne deinen Freund
بدون دوست (مؤنث) جنابعالی	→	ohne Ihre Freundin
برای مادر او (مذکر)	→	für seine Mutter

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **halten**		مصدر: **توقف‌کردن، ایستادن، نگهداشتن، پنداشتن**	
ich	halte	wir	halt**en**
du	**hältst**	ihr	halt**et**
er/es/sie	**hält**	sie Sie	halt**en**

چند کلمه‌ی پرکاربرد متضاد (Gegenteil):

پشت	hinter	≠	vorn	جلو
اینجا	hier	≠	dort / da	آنجا
روشن، نورانی	hell	≠	dunkel	تاریک، تیره
گران، پر خرج	teuer	≠	billig	ارزان، کم هزینه
بد، نامناسب، فاسد	schlecht	≠	gut	خوب، مناسب، نیکو
طولانی	lang	≠	kurz	کوتاه
تعطیل‌کردن، بستن	schließen	≠	öffnen	بازکردن، گشودن
بسته	geschlossen	≠	geöffnet	باز
سمت راست	rechts	≠	links	سمت چپ
راضی، خشنود	zufrieden	≠	unzufrieden	ناراضی، ناخشنود
آسان، ساده، سبک	leicht	≠	schwer	سخت، دشوار، سنگین
بالا، صدر	oben	≠	unten	پایین، ته
زیبا	schön	≠	hässlich	زشت
بزرگ	groß	≠	klein	کوچک
قدیمی، کهنه	alt	≠	neu	جدید، تازه
صدای بلند، شلوغ	laut	≠	leise	صدای کم، بی‌صدا
چاق، ضخیم، قطور، غلیظ	dick	≠	dünn	لاغر، نازک، باریک، رقیق
مضر، ناخوش	ungesund	≠	gesund	سالم، تندرست

نکته: برای پرسیدن و پاسخ‌دادن در خصوص متضاد یک کلمه، از حرف‌اضافه‌ی **von** (به معنی: از، توسطِ) می‌بایست استفاده‌نمود.

مثال: متضاد کلمه‌ی **بزرگ** چیست؟	Was ist das Gegenteil von **groß**?
متضاد **بزرگ**، **کوچک** است.	Das Gegenteil von **groß** ist **klein**.

نکته: فعل finden در جمله نیاز به مفعول Akkusativ دارد.

مثال: نظر تو راجع به **باغ** چیست؟	Wie findest du **den Garten**?
به نظر من **باغ** بزرگ است.	Ich finde **den Garten** groß.

نکته: در جمله‌های خبری می‌توان کلمه‌های جایگاه ۱ و ۳ را با یکدیگر جابجا نمود. یعنی جای فاعل و مفعول را تعویض کرد.

مثال: به نظر **من باغ** بزرگ است.	**Ich** finde **den Garten** groß.
باغ به نظر **من** بزرگ است.	**Den Garten** finde **ich** groß.
به نظر **او (مذکر) صندلی** ارزان است.	**Er** findet **den Stuhl** billig.
صندلی به نظر **او (مذکر)** ارزان است.	**Den Stuhl** findet **er** billig.
به نظر **ما کتاب** جدید است.	**Wir** finden **das Buch** neu.
کتاب به نظر **ما** جدید است.	**Das Buch** finden **wir** neu.
به نظر **من کیف** زیبا است.	**Ich** finde **die Tasche** schön.
کیف به نظر **من** زیبا است.	**Die Tasche** finde **ich** schön.

نکته: حرف zu اگر با صفت همراه گردد، معنی خیلی به صفت می‌دهد. zu عموماً برای صفت‌های منفی استفاده‌می‌شود.

مثال: خیلی گران → zu teuer | خیلی بزرگ → zu groß

چند مخفف:

مترمربع	m^2	→	Quadratmeter
حدوداً	ca.	→	circa

صرف فعل (Präsens):

مصدر: **خوابیدن**	Infinitiv: **schlafen**		
ich	**schlafe**	wir	**schlafen**
du	**schläfst**	ihr	**schlaft**
er/es/sie	**schläft**	sie / Sie	**schlafen**

مصدر: **غذاخوردن (انسان)، خوردن**	Infinitiv: **essen**		
ich	**esse**	wir	**essen**
du	**isst**	ihr	**esst**
er/es/sie	**isst**	sie / Sie	**essen**

نکته: کلمه‌ی morgen (با m کوچک) یک قید و به معنی "فردا" می‌باشد. اما کلمه‌ی Morgen (با M بزرگ) اسمی مذکر و به معنی "صبح" می‌باشد.

einfach: به معنی "همین‌طور، همین‌جور، در واقع، در اصل، به سادگی، به راحتی" می‌باشد.

روش خواندن سال:

ابتدا دو رقم سمت چپ را می‌خوانیم، سپس کلمه‌ی hundert را گفته و بعد از آن دو رقم سمت راست می‌خوانیم.

مثال:	neunzehnhundertachtundneunzig	→	1998
	achtzehnhundertelf	→	1811

نکته: از سال ۲۰۰۰ به بعد، ابتدا zweitausend را گفته و بعد از آن دو رقم سمت راست می‌گوییم.

مثال:	zweitausendacht	→	2008
	zweitausendfünfzehn	→	2015

کلمه‌های مربوط به ایام سال، هفته و روز:

سال	das Jahr; —e	فصل	die Jahreszeit; —en
ماه	der Monat; —e		
هفته	die Woche; —n	دوشنبه	der Montag; —e
سه‌شنبه	der Dienstag; —e	چهارشنبه	der Mittwoch; —e
پنج‌شنبه	der Donnerstag; —e	جمعه	der Freitag; —e
شنبه	der Samstag; —e	یک‌شنبه	der Sonntag; —e
آخر هفته	das Wochenende; —n		
روز	der Tag; —e	صبح	der Morgen; —
قبل از ظهر	der Vormittag; —e	ظهر	der Mittag; —e
بعد از ظهر	der Nachmittag; —e	عصر، سر شب	der Abend; —e
شب	die Nacht; ¨—e		

نکته: هرگاه بخواهیم به وقوع اتفاقی در روزهای هفته یا اوقات روز (بجز Nacht) اشاره کنیم، حرف‌اضافه‌ی am (به معنی: در) را بکارمی‌بریم.

مثال: من **در** جمعه قبل از ظهر می‌آیم.	Ich werde **am** Freitagvormittag kommen.
تو **در** چهارشنبه عصر می‌آیی.	Du wirst **am** Mittwochabend kommen.
او (مؤنث) **در** روز دوشنبه می‌آید.	Sie wird **am** Montag kommen.

فعل‌های جداشدنی (Trennbar Verben):

برخی از فعل‌ها جداشدنی هستند، بدین معنی که قسمت اصلی آن‌ها صرف می‌شود و بسته به ساختار جمله، در جایگاه ۱ یا ۲ آمده و قسمت دیگر فعل به آخر جمله می‌رود.

نمونه‌هایی از این فعل‌ها و صرف آن‌ها در ادامه آمده است:

بیدارشدن، از تخت بیرون‌آمدن، بلندشدن	auf + stehen	→	aufstehen
تلفن‌زدن، صدازدن، فراخواندن	an + rufen	→	anrufen
آغازکردن، شروع‌کردن	an + fangen	→	anfangen
دعوت‌کردن، فراخواندن	ein + laden	→	einladen

Infinitiv: **aufstehen**		مصدر: **بیدارشدن، از تخت بیرون‌آمدن، بلندشدن**	
ich	steh**e** auf	wir	steh**en** auf
du	steh**st** auf	ihr	steh**t** auf
er/es/sie	steh**t** auf	sie Sie	steh**en** auf

Infinitiv: **anrufen**		مصدر: **تلفن‌زدن، صدازدن، فراخواندن**	
ich	ruf**e** an	wir	ruf**en** an
du	ruf**st** an	ihr	ruf**t** an
er/es/sie	ruf**t** an	sie Sie	ruf**en** an

Infinitiv: **anfangen**		مصدر: **آغازکردن، شروع‌کردن**	
ich	fang**e** an	wir	fang**en** an
du	**fängst** an	ihr	fang**t** an
er/es/sie	**fängt** an	sie Sie	fang**en** an

Infinitiv: **einladen**		مصدر: **دعوت‌کردن، فراخواندن**	
ich	lad**e** ein	wir	lad**en** ein
du	**lädst** ein	ihr	lad**et** ein
er/es/sie	**lädt** ein	sie Sie	lad**en** ein

Er **steht** um 2 Uhr **auf**. — **مثال:** او (مذکر) در ساعت ۲ **بیدارمی‌شود**.

Stehst du am Mittwochmorgen **auf**? — آیا تو چهارشنبه‌صبح **بیدارمی‌شوی**؟

Ich **rufe** dich **an**. — من با تو تماس **می‌گیرم**.

Sie **ruft** ihren Freund **an**. — او (مؤنث) با دوستش (مذکر) **تماس‌می‌گیرد**.

Du **rufst** dein Vater **an**. — تو با پدرت **تماس‌می‌گیری**.

Er **ruft** seine Mutter **an**. — او (مذکر) با مادرش **تماس‌می‌گیرد**.

Mein Freund **lädt** dich **ein**. — دوست من (مذکر) تو را **دعوت‌می‌کند**.

Sie **lädt** uns **ein**. — او (مؤنث) ما را **دعوت‌می‌کند**.

Er **fängt** das Schreiben **an**. — او (مذکر) نوشتن را **شروع‌می‌کند**.

نکته: اگر فعل‌های جداشدنی با فعل **möchten** (و دیگر فعل‌های Modal) همراه شوند، بصورت مصدر (به هم چسبیده) به آخر جمله می‌روند.

Du **kannst** ihn **einladen**. — **مثال:** تو **می‌توانی** او (مذکر) را **دعوت‌کنی**.

Wir **möchten** dich **anrufen**. — ما **می‌خواهیم** با تو **تماس‌بگیریم**.

Ihr Freund **muss** um 3 Uhr **aufstehen**. — دوست (مذکر) او (مؤنث) **مجبوراست** ساعت ۳ **بیدارشود**.

پرسیدن ساعت و پاسخ‌دادن به آن:

Wie spät ist es? — ساعت چند است؟

Wie viel Uhr ist es? — ساعت چند است؟

Es ist ... . — ساعت ... است.

روش خواندن ساعت:

روش رسمی: در این روش ابتدا عدد ساعت را می‌خوانیم، سپس کلمه‌ی Uhr را گفته و بعد از آن عدد دقیقه را می‌خوانیم.

مثال:	elf Uhr zwanzig	→	11:20
	sieben Uhr achtundvierzig	→	07:48

نکته: در این روش برای ساعت‌های نیمه‌ی دوم روز، می‌بایست عدد دقیق (۱۲ تا ۲۳) را گفت.

مثال:	dreißig Uhr vierzig	→	13:40
	zweiundzwanzig Uhr zwölf	→	22:12

چند کلمه و عبارت پرکاربرد:

بعد از، گذشته از	nach	نیم	halb
مانده به	vor	یک ربع	ein viertel

روش غیررسمی: در این روش به صورت زیر ساعت را می‌خوانیم.

یعنی:	fünf nach sieben	→	7:05
	zehn nach sieben	→	7:10
	ein viertel nach sieben	→	7:15
	zwanzig nach sieben	→	7:20
	fünfundzwanzig nach sieben	→	7:25
	fünf vor halb acht	→	7:25
	halb acht	→	7:30
	fünf nach halb acht	→	7:35
	zwanzig vor acht	→	7:40
	ein viertel vor acht	→	7:45
	zehn vor acht	→	7:50
	fünf vor acht	→	7:55
	kurz vor acht	→	7:58
	kurz nach acht	→	8:03

نکته: در این روش برای ساعت‌های نیمه‌ی دوم روز نیز می‌بایست از اعداد ۱ تا ۱۲ استفاده‌نمود.

چند کلمه‌ی پرکاربرد:

صبحانه	das Frühstück; —e	صبحانه‌خوردن	frühstücken
ناهار	das Mittagessen; —	شام	das Abendessen; —

نکته: برای ساختن جمله با مضمون ناهارخوردن یا شام‌خوردن، از کلمه‌ی **Mittag** برای ناهار و **Abend** برای شام، صرف فعل **essen** و حرف‌اضافه‌ی **zu** به شکل زیر استفاده‌می‌شود:

من **ناهارمی‌خورم**.	Ich **esse zu** Mittag.	تو **شام‌می‌خوری**.	Du **isst zu** Abend.

صرف فعل (Präsens):

مصدر: **تشکرکردن، شکرکردن، سپاسگزاری‌کردن**	Infinitiv: **danken**			مصدر: **رفتن، راه‌رفتن**	Infinitiv: **gehen**		
ich	dank**e**	wir	dank**en**	ich	geh**e**	wir	geh**en**
du	dank**st**	ihr	dank**t**	du	geh**st**	ihr	geh**t**
er/es/sie	dank**t**	sie Sie	dank**en**	er/es/sie	geh**t**	sie Sie	geh**en**

نکته: هنگامی که رساندن مفهوم رفتن و کاری را انجام‌دادن نیاز باشد، شکل صرف‌شده‌ی فعل **gehen** در جایگاه فعل نوشته شده و فعل بعدی بصورت مصدر در آخر جمله نوشته می‌شود.

مثال: تو ساعت ۲ **می‌روی بخوابی**.
Du **gehst** um 2 Uhr **schlafen**.

او (مذکر) دوشنبه‌صبح ساعت ۸ **می‌رود غذامی‌خورد**.
Er **geht** am Montagmorgen um 8 Uhr **essen**.

حالت مفعولی باواسطه (Dativ):

حالت مفعولی باواسطه در زبان فارسی به "از، با، برای، به" ترجمه می‌شود. این حالت متأثر از فعل و حرف‌اضافه به وجود می‌آید. آرتیکل‌ها و ضمایر ذکرشده تا کنون در این حالت به این شکل می‌باشد:

آرتیکل معین در حالت فاعلی bestimmter Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
آرتیکل معین در حالت مفعولی باواسطه bestimmter Artikel im Dativ:	**dem**	**dem**	**der**	**den + n**
آرتیکل نامعین در حالت فاعلی unbestimmter Artikel im Nominativ:	ein	ein	eine	---
آرتیکل نامعین در حالت مفعولی باواسطه unbestimmter Artikel im Dativ:	ein**em**	ein**em**	ein**er**	---
ضمیر نامعین در حالت فاعلی Indefinitpronomen im Nominativ:	kein	kein	keine	keine
ضمیر نامعین در حالت مفعولی باواسطه Indefinitpronomen im Dativ:	kein**em**	kein**em**	kein**er**	kein**en + n**

نکته: فعل‌های **helfen**، **antworten** و **danken** از جمله فعل‌هایی هستند که نیاز به مفعول **Dativ** دارند.

مثال: او (مذکر) **به مادر** کمک‌می‌کند.
Er hilft **der Mutter**.

تو **به بچه‌ها** کمک‌می‌کنی.
Du hilfst **den Kinder<u>n</u>**.

او (مذکر) **به پدر** پاسخ‌می‌دهد.
Er antwortet **dem Vater**.

تو **به دوست (مذکر)** پاسخ‌می‌دهی.
Du antwortest **dem Freund**.

او (مؤنث) **از دوست (مؤنث)** تشکرمی‌کند.
Sie dankt **der Freundin**.

نکته: انتهای ضمایر ملکی در حالت Dativ به شکل زیر تغییر می‌یابد:

	mein	dein	sein	ihr	unser	euer	ihr	Ihr
der →	mein**em**	dein**em**	sein**em**	ihr**em**	unser**em**	**eurem**	ihr**em**	Ihr**em**
das →	mein**em**	dein**em**	sein**em**	ihr**em**	unser**em**	**eurem**	ihr**em**	Ihr**em**
die →	mein**er**	dein**er**	sein**er**	ihr**er**	unser**er**	**eurer**	ihr**er**	Ihr**er**
die →	mein**en+n**	dein**en+n**	sein**en+n**	ihr**en+n**	unser**en+n**	**euren+n**	ihr**en+n**	Ihr**en+n**

Er hilft **seinem Vater**.	**مثال:** او (مذکر) **به پدرش** کمک‌می‌کند.
Sie hilft **ihrem Vater**.	او (مؤنث) **به پدرش** کمک‌می‌کند.
Er hilft **seinem Kind**.	او (مذکر) **به بچه‌اش** کمک‌می‌کند.
Sie hilft **ihrem Kind**.	او (مؤنث) **به بچه‌اش** کمک‌می‌کند.
Er hilft **seiner Mutter**.	او (مذکر) **به مادرش** کمک‌می‌کند.
Sie hilft **ihrer Mutter**.	او (مؤنث) **به مادرش** کمک‌می‌کند.
Er hilft **seinen Kindern**.	او (مذکر) **به بچه‌هایش** کمک‌می‌کند.
Sie hilft **ihren Kindern**.	او (مؤنث) **به بچه‌هایش** کمک‌می‌کند.
Du dankst **deinem Freund**.	تو **از دوستت (مذکر)** تشکرمی‌کند.
Er dankt **seiner Freundin**.	او (مذکر) **از دوستش (مؤنث)** تشکرمی‌کند.

ضمایر شخصی مفعولی باواسطه (Personalpronomen im Dativ):

من	ich	mir	از، به، با، یا برای من	ما	wir	uns	از، ... ما
تو	du	dir	از، ... تو	شماها	ihr	euch	از، ... شماها
او (مذکر) / آن	er/es	ihm	از، ... او (مذکر) / آن	آن‌ها	sie	ihnen	از، ... آن‌ها
او (مؤنث)	sie	ihr	از، ... او (مؤنث)	جنابعالی	Sie	Ihnen	از، ... جنابعالی

Kannst du **ihnen** danken?	**مثال:** آیا تو می‌توانی **از آن‌ها** تشکرکنی؟
Er möchte **euch** helfen.	او (مذکر) می‌خواهد **به شماها** کمک‌کند.
Können Sie **mir** helfen?	آیا جنابعالی می‌توانید **به من** کمک‌کنید؟
Sie möchte **dir** antworten.	او (مؤنث) می‌خواهد **به تو** پاسخ‌دهد.
Muss ich **Ihnen** helfen?	آیا من مجبورم **به جنابعالی** کمک‌کنم؟
Er muss **uns** danken.	او (مذکر) مجبوراست **از ما** تشکرکند.

حروف‌اضافه‌ی Dativ:

برخی از حروف‌اضافه اگر در جمله به کار روند، اسم، ضمیر یا ... استفاده‌شده پس از آن‌ها بایستی بصورت Dativ نوشته شود:

bei	نزدِ، پیشِ، پهلویِ	aus	از
nach	به سمتِ، بعد از، گذشته از، راجع به، طبقِ	mit	با
von	از (اعلام مالکیت)	seit	از ... تا حالا
		zu	به سمتِ، برایِ

mit dir	→	**مثال:** با تو
aus dem Iran	→	از ایران
bei ihrer Mutter	→	نزد مادر او (مؤنث)

نکته: برخی حروف‌اضافه در برخورد با برخی از آرتیکل‌ها ترکیب شده و بصورت جدیدی نوشته می‌شوند.

an	+	dem	→	a**m**	an	+	das	→	an**s**
bei	+	dem	→	bei**m**	auf	+	das	→	auf**s**
in	+	dem	→	i**m**	durch	+	das	→	durch**s**
über	+	dem	→	über**m**	für	+	das	→	für**s**
von	+	dem	→	vo**m**	hinter	+	das	→	hinter**s**
vor	+	dem	→	vor**m**	in	+	das	→	in**s**
zu	+	dem	→	zu**m**	über	+	das	→	über**s**
					um	+	das	→	um**s**
					unter	+	das	→	unter**s**
zu	+	der	→	zu**r**	vor	+	das	→	vor**s**

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **tun**		مصدر: **انجام‌دادن، کردن**	
ich	tu**e**	wir	tu**n**
du	tu**st**	ihr	tu**t**
er/es/sie	tu**t**	sie Sie	tu**n**

Infinitiv: **fragen**		مصدر: **سؤال‌کردن، پرسیدن**	
ich	frag**e**	wir	frag**en**
du	frag**st**	ihr	frag**t**
er/es/sie	frag**t**	sie Sie	frag**en**

denn: به معنی "خُب، زیرا" می‌باشد. اگر به معنی "زیرا" استفاده‌شود، بعد از آن فاعل، فعل صرف‌شده و بقیه‌ی جمله نوشته می‌شود:

جمله‌ی اصلی + , + denn + فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: او (مذکر) بیرون می‌رود، **زیرا** می‌خواهد یک کتاب بخرد.

Er geht aus, **denn** er möchte ein Buch kaufen.

تو می‌توانی به او (مذکر) کمک‌کنی، **زیرا** تو او را می‌شناسی.

Du kannst ihm helfen, **denn** du kennst ihn.

dann: به معنی "سپس، آنگاه" می‌باشد. بعد از آن فعل صرف‌شده، فاعل و بقیه‌ی جمله نوشته می‌شود:

جمله‌ی اصلی + , + dann + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: او (مذکر) از تو می‌پرسد، **سپس** او به دوستش (مذکر) کمک‌می‌کند.

Er fragt dich, **dann** hilft er seinem Freund.

من می‌خواهم آپارتمان او (مؤنث) را ببینم، **سپس** من از او بپرسم.

Ich möchte ihre Wohnung sehen, **dann** frage ich sie.

روش خواندن اعداد ترتیبی:

از شماره‌ی ۱ تا ۱۹ به انتهای عدد te اضافه می‌شود و از عدد ۲۰ به بعد به انتهای عدد ste اضافه‌می‌گردد.

اول	**erste**	دوم	zwei**te**
سوم	**dritte**	چهارم	vier**te**
پنجم	fünf**te**	ششم	sechs**te**
هفتم	**siebte**	هشتم	**achte**
نهم	neun**te**	دهم	zehn**te**
یازدهم	elf**te**	دوازدهم	zwölf**te**
سیزدهم	dreizehn**te**	چهاردهم	vierzehn**te**
پانزدهم	fünfzehn**te**	شانزدهم	sechzehn**te**
هفدهم	siebzehn**te**	هجدهم	achtzehn**te**
نوزدهم	neunzehn**te**		
بیستم	zwanzig**ste**	پنجاهم	fünfzig**ste**
صدم	einhundert**ste**	سه‌هزارم	dreitausend**ste**

هزار و چهارصد و پانزدهم — eintausendvierhundertfünfzehn**te**

چهارهزار و سی‌صد و **سوم** — viertausenddreihundert**dritte**

نکته: همانگونه که در مثال‌های بالا دیده شد، اعداد ۱، ۳، ۷، ۸ و اعداد بیش از صد که به ۰۱، ۰۳، ۰۷ و ۰۸ ختم می‌شوند، از قاعده‌ی گفته‌شده مستثنی می‌باشند.

نکته: اگر اعداد ترتیبی بعد از am، im، vom، ab dem، bis zum و seit dem قرارگیرند، حرف n به انتهای آن‌ها اضافه‌می‌گردد.

چند کلمه و جمله‌ی پرکاربرد:

بهار	der Frühling; —e	پاییز	der Herbst; —e
تابستان	der Summer; —	زمستان	der Winter; —
ژانویه	der Januar; —e	ژوئیه	der Juli; —s
فوریه	der Februar; —e	اوت	der August; —e
مارس	der März; —e	سپتامبر	der September; —
آوریل	der April; —e	اکتبر	der Oktober; —
مه	der Mai; —e	نوامبر	der November; —
ژوئن	der Juni; —s	دسامبر	der Dezember; —

تو کی متولدشده‌ای؟ — Wann bist du geboren?

من در تاریخ ... متولدشده‌ام. — Ich bin am ... geboren.

جنابعالی چند سال دارید؟ — Wie alt sind Sie?

من ... سال سن دارم. — Ich bin ... Jahre alt.

روش خواندن تاریخ:

برای خواندن تاریخ از حرف‌اضافه‌ی am استفاده‌می‌گردد.

نکته: عدد روز و ماه پس از افزودن حرف **n** خوانده شده و عدد سال به صورتی که قبلاً گفته شد، خوانده‌می شود. همچنین می‌توان برای گفتن ماه، نام آن را بدون تغییر ذکر نمود.

مثال: من **در تاریخ ۱۳۶۶/۰۳/۲۷ (17.06.1987)** متولدشده‌ام.

Ich bin **am siebzehnten sechsten neunzehnhundertsiebenundachtzig** geboren.
Ich bin **am siebzehnten Juli neunzehnhundertsiebenundachtzig** geboren.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **legen** — مصدر: **قراردادن (افقی)**

ich	lege	wir	legen
du	legst	ihr	legt
er/es/sie	legt	sie Sie	legen

Infinitiv: **liegen** — مصدر: **قرارداشتن (افقی)**

ich	liege	wir	liegen
du	liegst	ihr	liegt
er/es/sie	liegt	sie Sie	liegen

Infinitiv: **stellen** — مصدر: **قراردادن (عمودی)**

ich	stelle	wir	stellen
du	stellst	ihr	stellt
er/es/sie	stellt	sie Sie	stellen

Infinitiv: **stehen** — مصدر: **قرارداشتن (عمودی)**

ich	stehe	wir	stehen
du	stehst	ihr	steht
er/es/sie	steht	sie Sie	stehen

Infinitiv: **setzen** — مصدر: **نشاندن**

ich	setze	wir	setzen
du	setzt	ihr	setzt
er/es/sie	setzt	sie Sie	setzen

Infinitiv: **sitzen** — مصدر: **نشسته‌بودن**

ich	sitze	wir	sitzen
du	sitzt	ihr	sitzt
er/es/sie	sitzt	sie Sie	sitzen

Infinitiv: **lassen** — مصدر: **اجازه‌دادن (گذاشتن)**

ich	lasse	wir	lassen
du	lässt	ihr	lasst
er/es/sie	lässt	sie Sie	lassen

Infinitiv: **hängen** — مصدر: **آویزان‌کردن، آویزان‌بودن**

ich	hänge	wir	hängen
du	hängst	ihr	hängt
er/es/sie	hängt	sie Sie	hängen

حروف‌اضافه‌ی مشترک Akkusativ و Dativ:

برخی از حروف‌اضـــافه بســـته به فعل جمله تغییرحالت‌می‌دهند. هنگامی که فعل جمله دارای معنی حرکت باشـــد، بعد از آن‌ها از حالت Akkusativ اسم، ضمیر یا ... و هنگامی که دارای معنی سکون باشد، از حالت Dativ اسم، ضمیر یا ... استفاده‌می‌گردد.

کنار (چیزی [بی‌فاصله])	an	روی (چیزی)	auf
پشت (چیزی)	hinter	داخل (چیزی)	in
کنار (چیزی [بافاصله])	neben	بالای (چیزی)	über
زیر (چیزی)، پایین (چیزی)	unter	جلوی (چیزی)، قبل از (چیزی)	vor
میان (دو چیز)	zwischen		

فعل‌های زیر مثال‌هایی از فعل تغییردهنده‌ی حالت حروف‌اضافه‌ی بالا می‌باشند:

قراردادن (افقی)	legen [Akk.]	نشاندن	setzen [Akk.]
قرارداشتن (افقی)	liegen [Dat.]	نشسته‌بودن	sitzen [Dat.]
قراردادن (عمودی)	stellen [Akk.]	آویزان‌کردن	hängen [Akk.]
قرارداشتن (عمودی)	stehen [Dat.]	آویزان‌بودن	hängen [Dat.]

نکته: پیش‌تر درخصوص ترکیب برخی از این حروف با برخی آرتیکل‌ها، توضیح داده‌شد.

نکته: کلمه پرسشی مخصوص آن‌ها در حالت **Akkusativ**، **wohin** و در حالت **Dativ**، **wo** می‌باشد.

مثال: تو کتاب را کجا قرارمی‌دهی؟ (افقی)
تو کتاب را روی میز قرارمی‌دهی. (افقی)

Wohin legst du das Buch?
Du **legst** das Buch **auf den** Tisch.

کتاب کجا قراردارد؟
کتاب روی میز قراردارد.

Wo liegt das Buch?
Das Buch **liegt auf** dem Tisch.

او (مؤنث) کتاب را کجا قرارمی‌دهد؟ (عمودی)
او (مؤنث) کتاب را در قفسه قرارمی‌دهد. (عمودی)

Wohin stellt sie das Buch?
Sie **stellt** das Buch **ins** Regal.

کتاب کجا قراردارد؟
کتاب در قفسه قرارداد.

Wo steht das Buch?
Das Buch **steht im** Regal.

تو به کجا می‌روی؟
تو به سینما می‌روی.

Wohin gehst du?
Du **gehst ins** Kino.

تو کجا هستی؟
تو در سینما هستی.

Wo bist du?
Du **bist im** Kino.

آن‌ها به کجا می‌روند؟
آن‌ها به پارک می‌روند.

Wohin gehen sie?
Sie **gehen in den** Park.

Wo sind sie?	آن‌ها کجا هستند؟
Sie **sind im** Park.	آن‌ها در پارک هستند.
Wohin hängt Mein Freund das Foto?	دوست (مذکر) من عکس را کجا آویزان‌می‌کند؟
Mein Freund **hängt** das Foto **an die** Wand.	دوست (مذکر) من عکس را روی دیوار آویزان‌می‌کند.
Wo hängt das Buch?	عکس کجا آویزان‌است؟
Das Foto **hängt an der** Wand.	عکس روی دیوار آویزان‌است.
Wohin stellt sie den Computer?	او (مؤنث) کتاب را کجا قرارمی‌دهد؟ (عمودی)
Sie **stellt** den Computer **neben den** Tisch.	او (مؤنث) کامپیوتر را کنار میز قرارمی‌دهد. (عمودی)
Wo steht der Computer?	کامپیوتر کجا قراردارد؟ (عمودی)
Der Computer **steht neben dem** Tisch.	کامپیوتر کنار میز قراردارد. (عمودی)
Wohin setzt die Mutter das Kind?	مادر، بچه را کجا می‌نشاند؟
Die Mutter **setzt** das Kind **auf den** Stuhl.	مادر، بچه را روی صندلی می‌نشاند.
Wo sitzt das Kind?	بچه کجا نشسته‌است؟
Das Kind **sitzt auf dem** Stuhl.	بچه روی صندلی نشسته‌است.

فعل‌های کمکیِ‌وجهی (Modalverben):

با فعل‌های **möchten** (**mögen**)، **können** و **müssen** پیش از این آشـــنا شـــدیم. این گروه از فعل‌ها، هنگامی که در جمله قرارمی‌گیرند، خودشان صرف می‌شوند و فعل دوم به صورت مصدر به آخر جمله می‌رود. دیگر فعل‌های مدال عبارتند از **dürfen**، **sollen** و **wollen**.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **sollen**		مصدر: **بایستن**	
ich	**soll**	wir	**sollen**
du	**sollst**	ihr	**sollt**
er/es/sie	**soll**	sie Sie	**sollen**

Infinitiv: **dürfen**		مصدر: **اجازه‌داشتن**	
ich	**darf**	wir	**dürfen**
du	**darfst**	ihr	**dürft**
er/es/sie	**darf**	sie Sie	**dürfen**

Infinitiv: **wollen**		مصدر: **خواستاربودن، خواستن، تصمیم‌داشتن**	
ich	**will**	wir	**wollen**
du	**willst**	ihr	**wollt**
er/es/sie	**will**	sie Sie	**wollen**

مثال: او (مذکر) اجازه دارد با آن‌ها برود. — Er darf mit ihnen gehen.
تو بایستی کتاب‌ها را در کتابخانه قراردهی؟ (عمودی) — Du sollst die Bücher ins Regal stellen.
بچه‌ها اجازه‌ندارند در پارک بازی‌کنند. — Die Kinder dürfen nicht im Park spielen.
او (مؤنث) می‌خواهد کامپیوتر را کنار میز قراربدهد. (عمودی) — Sie will den Computer neben den Tisch stellen.
Sie möchte den Computer neben den Tisch stellen.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **hassen**		مصدر: **متنفربودن، بیزاربودن، نفرت‌داشتن**	
ich	hass**e**	wir	hass**en**
du	**hasst**	ihr	hass**t**
er/es/sie	**hasst**	sie Sie	hass**en**

نکته: فعل hassen در جمله نیاز به مفعول Akkusativ دارد.

مثال: او (مؤنث) از او (مذکر) متنفراست. — Sie **hasst** ihn.

چند جمله‌ی پرکاربرد:

شغل تو چیست؟ — Was bist du von Beruf?
من معلم (مذکر) هستم. — Ich bin Lehrer.

چند مخفف:

j.d [Nom.]	→	jemand	یه کسی
j.n [Akk.]	→	jemanden	یه کسی را
j.m [Dat.]	→	jemandem	از کسی، با کسی، برای کسی، به کسی
GmbH	→	Gesellschaft mit beschränkter Haftung	شرکت با مسئولیت محدود
PLZ	→	Postleitzahl	کد پستی

مثال: یه کسی اینجا هست. — **Jemand** ist hier.
من یه کسی را می‌بینم. — Ich sehe **jemanden**.
تو به کسی کمک می‌کنی. — Du hilfst **jemandem**.

روش نوشتن آدرس:

برای نوشتن آدرس می‌بایست به ترتیب زیر عمل نمود:

۱ – اسم خیابان　۲ – پلاک خانه　۳ – کد پستی　۴ – نام شهر　۵ – نام کشور

مثال: Narjes Straße 52 71567-38769 Schiras Iran

نکته: هرگاه در جمله‌ای علاوه بر قید زمان، قید مکان نیز نیاز باشد، ابتدا قید زمان و سپس قید مکان نوشته می‌شود.

entlang: به معنی "در امتدادِ" و جز حروف‌اضافه‌ی **Akkusativ** می‌باشد. این حرف‌اضافه، اسم قبل از خود را **Akkusativ** می‌نماید.

مثال: در امتدادِ خیابان — **die** Straße entlang

در امتدادِ رودخانه — **den** Fluss entlang

چند کلمه و جمله‌ی پرکاربرد:

سمتِ راست	rechts	سمتِ چپ	links
مستقیم	geradeaus	آنجا	da
چهارراه، تقاطع	die Kreuzung; —en	میدان، مکان، محل، جایگاه	der Platz; ¨—e
تفریح، گردش	die Ausflug; ¨—e		

دور هست. — Das ist weit.

در نزدیکی هست. — Das ist in der Nähe.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **gefallen**	مصدر: **دوست‌داشتن، خوش‌آمدن، به دل نشستن، پسندیدن**		
ich	gefall**e**	wir	gefall**en**
du	**gefällst**	ihr	gefall**t**
er/es/sie	**gefällt**	sie / Sie	gefall**en**

Infinitiv: **wissen**	مصدر: **دانستن، اطلاع‌داشتن، آگاه‌بودن**		
ich	**weiß**	wir	wiss**en**
du	**weißt**	ihr	wiss**t**
er/es/sie	**weiß**	sie / Sie	wiss**en**

نکته: فعل **gefallen** در جمله نیاز به مفعول **Dativ** دارد.

مثال: تفریح به او (مؤنث) لذت می‌دهد. — Der Ausflug gefällt **ihr**.

Spaß machen: به معنی "لذت‌بردن" می‌باشد و در جمله نیاز به مفعول **Dativ** دارد.

مثال: کتاب به من لذت‌می‌دهد. — Das Buch **macht** mir **Spaß**.

دوچرخه به او (مذکر) لذت‌می‌دهد. — Das Fahrrad **macht** ihm **Spaß**.

اسم مفعول (Partizip Perfekt):

فعل‌ها از نظر روش ساخت اسم مفعول (P. Perfekt) به گروه‌های مختلفی تقسیم می‌شوند. برخی از قواعد تعیین اسم مفعول از مصدر فعل:

۱ - فعل‌های باقاعده:　　ge + ریشه‌ی فعل + t

مثال:	**ge**spiel**t**	→	spielen	**ge**lern**t**	→	lernen
	gemach**t**	→	machen	**ge**sag**t**	→	sagen
	gekauf**t**	→	kaufen	**ge**leb**t**	→	leben
	gewohn**t**	→	wohnen	**ge**frag**t**	→	fragen

۲ - برخی فعل‌های بی‌قاعده:　　ge + ریشه‌ی فعل + en

مثال:	**ge**gang**en**	→	gehen	**ge**seh**en**	→	sehen
	gegess**en**	→	essen	**ge**geb**en**	→	geben
	gekomm**en**	→	kommen	**ge**nomm**en**	→	nehmen
	geles**en**	→	lesen	**ge**holf**en**	→	helfen
	gefahr**en**	→	fahren	**ge**stand**en**	→	stehen

۳ - برخی فعل‌هایی که به ieren ختم می‌شوند:　　ریشه‌ی فعل + t

مثال:	reparier**t**	→	reparieren	telefonier**t**	→	telefonieren
	passier**t**	→	passieren	funktionier**t**	→	funktionieren

۴ - برخی از فعل‌های جداشدنی:　　پیشوند + ge + قسمت‌اصلی فعل

مثال:	an**ge**kommen	→	ankommen	ab**ge**fahren	→	abfahren
	nach**ge**lesen	→	nachlesen	ein**ge**laden	→	einladen

نکته: فعل‌هایی که با be، er و ver آغاز می‌شوند، ge نمی‌گیرند.

مثال:	**bekommen**	→	bekommen	**besucht**	→	besuchen
	vergessen	→	vergessen	**verloren**	→	verlieren

ماضی‌نقلی (Perfekt):

ماضی‌نقلی هنگامی استفاده‌می‌گردد که کاری در زمان گذشته انجام شده‌باشد و اثر آن هنوز در زمان حال وجود دارد. ساختار جمله‌های ماضی‌نقلی چنین است:

فاعل + صرف فعل‌کمکی (haben یا sein) + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + .

ساختار جمله‌های پرسشی ماضی‌نقلی به شکل زیر است:

صرف فعل‌کمکی (haben یا sein) + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + ?

نکته: اغلب هنگامی که فعل جمله دارای معنی حرکت یا تغییر حالت باشد، از صرف فعل sein و هنگامی که دارای معنی سکون باشد، از صرف فعل haben استفاده‌می‌گردد.

مثال: من آلمانی یادمی‌گیرم.　　Ich lerne Deutsch.

من آلمانی **یاد گرفته‌ام**.　　Ich **habe** Deutsch **gelernt**.

Du **hast** ihnen **geholfen**.	تو به آن‌ها **کمک‌کرده‌ای**.
Ich **habe** dich **gefragt**.	من از تو **پرسیده‌ام**.
Sie **sind** ins Kino **gegangen**.	آن‌ها به سینما **رفته‌اند**.
Ich **habe nicht** deinen Freund **gesehen**.	من دوست (مذکر) تو را **ندیده‌ام**.
Du **hast** die Zeitungen **gelesen**.	تو روزنامه‌ها را **خوانده‌ای**.
Wir **haben nicht** die Wasser **getrunken**.	ما آب را **ننوشیده‌ایم**.
Sie **hat nicht** dich **vergessen**.	او (مؤنث) تو را **فراموش‌نکرده‌است**.
Mein Freund **ist** nach Teheran **geflogen**.	دوست (مذکر) من به تهران **پروازکرده‌است**.
Wir **sind** gestern um 2 Uhr **angekommen**.	ما دیروز ساعت ۲ **رسیده‌ایم**.
Hast du mir das Buch **gegeben**?	آیا تو به من کتاب را **داده‌ای**؟
Hast du persisch **gesprochen**?	آیا تو فارسی **صحبت‌کرده‌ای**؟
Habt ihr gestern **eingekauft**?	آیا شماها دیروز **خریدکرده‌اید**؟

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **glauben**
P. Perfekt : **ge**glaub**t**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **معتقدبودن، پنداشتن**

ich	glaub**e**	wir	glaub**en**
du	glaub**st**	ihr	glaub**t**
er/es/sie	glaub**t**	sie Sie	glaub**en**

Infinitiv: **denken**
P. Perfekt : **gedacht**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **فکرکردن**

ich	denk**e**	wir	denk**en**
du	denk**st**	ihr	denk**t**
er/es/sie	denk**t**	sie Sie	denk**en**

Infinitiv: **meinen**
P. Perfekt: **ge**mein**t**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **منظورداشتن، نظرداشتن**

ich	mein**e**	wir	mein**en**
du	mein**st**	ihr	mein**t**
er/es/sie	mein**t**	sie Sie	mein**en**

dass: به معنی "که، اینکه" می‌باشد و برای ساختن جمله‌ی ربطی استفاده‌می‌شود. بعد از آن می‌بایست فاعل نوشته‌شده و فعل جایگاه ۲ را صرف‌نموده و در آخر جمله نوشت.

. + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + فاعل + dass + , + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + فاعل

مثال: من فکرمی‌کنم **که** دوست (مؤنث) تو امروز می‌آید. — Ich denke, **dass** deine Freundin heute kommt.

من فکرمی‌کنم **که** تو به او (مذکر) کتاب را می‌دهی. — Ich denke, **dass** du ihm das Buch gibst.

نکته: در این جمله‌ها، اجزای فعل‌های جداشدنی پس از صرف فعل، به هم می‌چسبند.

مثال: من معتقدم **که** تو او (مؤنث) را دعوت‌می‌کنی. — Ich glaube, **dass** du ihr **einlädst**.

او (مذکر) می‌داند **که** قطار ساعت ۲ می‌رسد. — Er weiß, **dass** der Zug um 2 **ankommt**.

من می‌دانم **که** کلاس ساعت ۱۲ شروع‌می‌شود. — Ich weiß, **dass** der Kurs um 12 **Anfängt**.

نکته: در این جمله‌ها، اگر فعل Modal وجودداشته‌باشد، شکل صرف‌شده‌ی آن در انتهای جمله و بعد از مصدر فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

مثال: من می‌دانم **که** او (مذکر) می‌تواند یک کتاب بخواند. — Ich weiß, **dass** er ein Buch **lesen kann**.

تو معتقدی **که** او (مؤنث) می‌خواهد یک آپارتمان بخرد. — Du glaubst, **dass** sie eine Wohnung **kaufen will**.

من می‌دانم **که** تو مجبوری آن‌ها را دعوت‌کنی. — Ich weiß, **dass** du sie **einladen musst**.

نکته: در این جمله‌ها، اگر نیاز به ماضی‌نقلی باشد، شکل صرف‌شده‌ی فعل **sein** یا **haben** در انتهای جمله و بعد از مصدر فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

مثال: او (مؤنث) معتقداست **که** تو یک نامه نوشته‌ای. — Sie glaubt, **dass** du einen Brief **geschrieben hast**.

ما نمی‌دانیم **که** او (مذکر) خوابیده‌است. — Wir wissen nicht, **dass** er **geschlafen hat**.

من معتقدم **که** آن‌ها تو را ملاقات‌کرده‌اند. — Ich glaube, **dass** sie dich **getroffen haben**.

صرف فعل (Präsens):

Infinitiv: **kennenlernen**
P. Perfekt: kennen**ge**lern**t**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **آشناشدن**

ich	lern**e** kennen	wir	lern**en** kennen
du	lern**st** kennen	ihr	lern**t** kennen
er/es/sie	lern**t** kennen	sie Sie	lern**en** kennen

نکته: فعل kennenlernen در جمله نیاز به مفعول Akkusativ دارد.

مثال: من با تو **آشنامی‌شوم**. — Ich **lerne** dich **kennen**.

من با تو **آشناشده‌ام**. — Ich **habe** dich **kennengelernt**.

دوست (مؤنث) تو با ما **آشناشده‌است**. — Deine Freundin **hat** uns **kennengelernt**.

او (مذکر) با شماها **آشناشده‌است**. — Er **hat** euch **kennengelernt**.

روش نوشتن نامه‌ی دوستانه:

- در بالا سمت راست تاریخ و در سمت چپ تاریخ، بعد از کاما نام شهری که نامه در آن نوشته‌شده‌است نوشته‌می‌شود.
- برای مخاطب مؤنث، نامه با کلمه‌ی Liebe و نام مخاطب شروع‌می‌شود و برای مخاطب مذکر با کلمه‌ی Lieber و نام مخاطب شروع‌می‌شود.
- بعد از نام مخاطب، یک کاما گذاشته‌شده و جمله‌ی ابتدایی از سطر جدید و با حرف کوچک آغازمی‌گردد.
- پس از متن اصلی نامه، با عبارت Viele Grüße نامه به‌پایان‌می‌رسد.
- در انتها، نام نویسنده‌ی نامه پس از کلمه‌ی Dein یا Deine نوشته‌می‌شود.

مثال:

Schiras, **13.11.2016**

Liebe **Sara**/Lieber **Reza**,
ich ....
....
....
Viele Grüße
deine **Zahra**/dein **Mohammad**

روش نوشتن نامه‌ی رسمی:

- در بالا سمت راست تاریخ و در سمت چپ تاریخ، بعد از کاما نام شهری که نامه در آن نوشته‌شده‌است نوشته‌می‌شود.
- پس از نوشتن کلمه‌ی Betreff، دو نقطه گذاشته و موضوع نوشته‌می‌شود.
- اگر مخاطب نامه فرد مشخصی نباشد، با عبارت Sehr geehrte Damen und Herren نامه آغاز می‌گردد. اگر مخاطب نامه مؤنث باشد، نامه با عبارت Sehr geehrte Frau و نام مخاطب و اگر مذکر باشد با عبارت Sehr geehrter Herr و نام مخاطب آغاز می‌گردد.
- بعد از نام مخاطب، یک کاما گذاشته‌شده و جمله‌ی ابتدایی از سطر جدید و با حرف کوچک آغازمی‌گردد.
- پس از متن اصلی‌نامه، با عبارت Mit freundliche Grüßen نامه به‌پایان‌می‌رسد.
- در انتها، نام نویسنده‌ی نامه نوشته‌می‌شود.

مثال:

Schiras, **13.11.2016**

Betreff: **Einen Termin planen**

Sehr geehrte Frau **Müller**/ Sehr geehrter Herr **Müller**,
ich ....
....
....
Mit freundlichen Grüßen
Mohammad

چند جمله‌ی پرکاربرد:

Ich bitte dich/Sie um Entschuldigung. — من از تو / شما معذرت می‌خواهم.

Ich danke dir/Ihnen für Hilfe/Einladung. — من از تو / شما ممنونم برای کمک / دعوت برای.

Jetzt soll ich Schluss machen. — من الان باید [نامه را] تمام کنم.

Bitte, schreib mir bald. — لطفاً به زودی برایم [نامه] بنویس.

Ich warte auf deine Antwort/deine E-Mail. — من منتظر جواب / ایمیل تو هستم.

Ich hoffe, wir können uns bald sehen. — من امیدوارم ما بتوانیم همدیگر را به زودی ببینیم.

دیروز من ایمیل / نامه تو را دریافت‌کردم.

Gestern habe ich deine E-Mail/deinen Brief bekommen.

من از ایمیل / نامه تو بسیار خوشحال شدم.

Ich habe mich sehr über deine E-Mail/deinen Brief gefreut.

nichts: به معنی "هیچ" می‌باشد و جمله را منفی می‌کند.

مثال: من نمی‌دانم. — Ich weiß nicht.

من **هیچ چیز** نمی‌دانم. — Ich weiß **nichts**.

doch : به معنی "البته، چرا (تأییدی)" می‌باشد. هنگامی که سؤالی منفی (با استفاده از **nicht** یا **kein**) پرسیده‌شود و جواب آن مثبت باشد، بایستی از این کلمه استفاده‌نمود و اگر جواب منفی باشد از **nein** استفاده‌می‌گردد.

مثال: - تو محمد نیستی؟ — - Bist du nicht Muhammad?

+ **البته**، من محمد هستم. — + **Doch**, ich bin Muhammad.

+ **خیر**، من محمد نیستم. — + **Nein**, ich bin nicht Muhammad.

- تو در شیراز زندگی نمی‌کنی؟ — - Wohnst du nicht in Schiras?

+ **البته**، من در شیراز زندگی‌می‌کنم. — + **Doch**, ich wohne in Schiras.

+ **خیر**، من در شیراز زندگی‌نمی‌کنم. — + **Nein**, ich wohne nicht in Schiras.

صرف فعل:

Infinitiv: **werden**
P. Perfekt: **geworden/worden**
Hilfsverb: **sein**
مصدر: **شدن**

ich	**werde**	wir	**werden**
du	**wirst**	ihr	**werdet**
er/es/sie	**wird**	sie Sie	**werden**

Infinitiv: werden
P. Perfekt: geworden/worden
Hilfsverb: sein
Präteritum: **wurden**
مصدر: **شدن** **(گذشته)**

ich	**wurde**	wir	**wurden**
du	**wurdest**	ihr	**wurdet**
er/es/sie	**wurde**	sie Sie	**wurden**

آینده‌ی ۱ (Futur I):

ساختار جمله‌های آینده چنین است:

فاعل + werden صرف + [ادامه‌ی جمله] + مصدر فعل + .

مثال: او (مؤنث) آلمانی **صحبت خواهدکرد**. — Sie **wird** Deutsch **sprechen**.

تو دوستت (مذکر) را **ملاقات خواهی‌کرد**. — Du **wirst** deinen Freund **treffen**.

صفت برتر (Komparativ):

روش ایجاد اینگونه صفت‌ها در اغلب اوقات به شکل زیر می‌باشد:

صفت عادی + er

مثال:	ارزان**تر**	billig**er**	→	billig	کوچک**تر**	klein**er**	→ klein

نکته: صفت‌هایی که دارای حروف a، o و یا u می‌باشند، اغلب در زمان تبدیل به صفت برتر، آن حرفشان با Umlaut (¨) همراه می‌شود.

مثال:	قدیمی**تر**	**ä**lter	→	**a**lt	سالم**تر**	ges**ü**nder	→ ges**u**nd
	بزرگ**تر**	gr**ö**ßer	→	gr**o**ß	کوتاه**تر**	k**ü**rzer	→ k**u**rz

نکته: برخی صفت‌ها برای تبدیل به صفت برتر، بی‌قاعده هستند و به طور کلی تغییر شکل می‌دهند.

مثال:	به**تر**	**besser**	→	gut	مرتفع**تر**	**höher**	→ hoch
	تاریک**تر**	**dunkler**	→	dunkel	بیش**تر**	**mehr**	→ viel

نکته: از صفت‌های برتر برای مقایسه استفاده‌می‌گردد، بنابراین می‌بایست بعد از صفت برتر از کلمه‌ی als به معنی "از" استفاده‌نمود.

مثال:	ارزان‌تر **از**	billiger **als**	→	billiger
	بزرگ‌تر **از**	größer **als**	→	größer
	مرتفع‌تر **از**	höher **als**	→	höher

مثال: کتاب تو **جدیدتر از** کتاب من است. — Dein Buch ist **neuer als** mein Buch.

دوست (مذکر) او (مؤنث) **بهتر از** دوست (مذکر) تو است. — Ihr Freund ist **besser als** dein Freund.

صفت عالی یا برترین (Superlativ):

۱ - غالباً زمانی که نخواهیم به یک اسم، صفت عالی نسبت دهیم، به شکل زیر عمل می‌شود:

am + صفت عادی + sten

مثال:	ارزان**ترین**	**am** billig**sten**	→	billig
	کوچک**ترین**	**am** klein**sten**	→	klein
	جدید**ترین**	**am** neu**sten**	→	neu

نکته: صفت‌هایی که دارای حروف a، o و یا u می‌باشند، اغلب در زمان تبدیل به صفت عالی، آن حرفشان با Umlaut (¨) همراه می‌شود.

مثال:	طولانی**ترین**	am längsten	→	lang

نکته: صفت‌های عالی که به d یا t ختم می‌شوند، قبل از **sten** برای راحتی تلفظ حرف **e** می‌گیرند.

مثال: قدیمی**ترین**	am ältesten	→	**alt**

نکته: صفت‌های عالی که به ß ختم می‌شوند، حرف **s** پسوند **sten** آن‌ها حذف می‌گردد.

مثال: بزرگ**ترین**	am größten	→	gro**ß**

نکته: برخی صفت‌ها برای تبدیل به صفت عالی، بی‌قاعده هستند و به طور کلی تغییر شکل می‌دهند.

مثال: به**ترین**	am **besten**	→	gut
مرتفع**ترین**	am **höchsten**	→	hoch
تاریک**ترین**	am **dunkelsten**	→	dunkel
بیش**ترین**	am **meisten**	→	viel

۲ - زمانی که بخواهیم به اسمی، صفت عالی نسبت دهیم، به شکل زیر عمل می‌شود:

برای اسامی مفرد: آرتیکل اسم + صفت عادی + ste

برای اسامی جمع: die + صفت عادی + sten

مثال: جدید**ترین** صندلی	der neu**ste** Stuhl	→	neu
ارزان**ترین** کتاب	das billig**ste** Buch	→	billig
کوچک**ترین** شهر	die klein**ste** Stadt	→	klein
جدید**ترین** صندلی‌ها	die neu**sten** Stühle	→	neu
ارزان**ترین** کتاب‌ها	die billig**sten** Bücher	→	billig
کوچک**ترین** شهرها	die klein**sten** Städte	→	klein

مثال: کتاب‌های او (مذکر) **از همه بیش‌تر** هستند.	Seine Bücher sind **am meisten**.
او (مؤنث) **جدیدترین کتاب را** خوانده است.	Sie hat **das neuste Buch** gelesen.
جدیدترین ماشین اینجا است.	**Das neuste Auto** ist hier.
او (مذکر) اجازه‌دارد **ارزان‌ترین کیف را** بردارد.	Er darf **die billigste Tasche** nehmen.

صفت برابر:

هنگامی که دو چیز با هم از نظر صفتی خاص برابر و یکسان با شد، از این نوع صفت‌ها ا ستفاده‌می شود. **so** در این کاربرد به معنی "همان‌طور، مثلِ" و **genauso** به معنی "دقیقاً همان‌طور، دقیقاً مثلِ" می‌باشد. ساختار این حالت اغلب اوقات به شکل زیر می‌باشد:

. . . + so + صفت عادی + wie + [ادامه‌ی جمله] + .

. . . + genauso + صفت عادی + wie + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: ماشین او (مذکر) **مثل** ماشین تو جدید است.	Sein Auto ist **so** neu **wie** dein Auto.

welch: به معنی "کدام" می‌باشد و انتهای آن با توجه به نقش و آرتیکل اسم بعد از آن، به صورت‌های زیر می‌باشد:

Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
ضمیر پرسشی در حالت فاعلی Interrogativpronomen im Nominativ:	welch**er**	welch**es**	welch**e**	welch**e**
ضمیر پرسشی در حالت مفعولی بی‌واسطه Interrogativpronomen im Akkusativ:	welch**en**	welch**es**	welch**e**	welch**e**
ضمیر پرسشی در حالت مفعولی باواسطه Interrogativpronomen im Dativ:	welch**em**	welch**em**	welch**er**	welch**en + n**

نکته: ساختار کلی جمله‌های پرسشی با کلمه‌ی **welch** به شکل زیر است:

Welch شکل مناسب + اسم مورد پرسش + فعل صرف‌شده + [فاعل] + [ادامه‌ی جمله] + ?

Welcher Stuhl steht hier?	**مثال:** **کدام** صندلی اینجا قراردارد؟
Welches Buch willst du lesen?	**کدام** کتاب را تو می‌خواهی بخوانی؟
Welchen Freund kann sie anrufen?	او (مؤنث) می‌تواند با **کدام** دوست (مذکر) تماس‌بگیرد؟
Welchem Kind kannst du helfen?	تو به **کدام** بچه می‌توانی کمک‌کنی؟
Welcher Freundin will er danken?	او (مذکر) از **کدام** دوست (مؤنث) می‌خواهد تشکرکند؟
Welchen Brief hast du gelesen?	**کدام** نامه را تو خوانده‌ای؟
Welchen Student kennst du?	**کدام** دانشجو (مذکر) را تو می‌شناسی؟
Welchen Kindern hast du geantwortet?	تو به **کدام** بچه‌ها پاسخ‌داده‌ای؟
Mit welchem Auto will er fahren?	**با کدام** ماشین او (مذکر) می‌خواهد رانندگی‌کند؟

صرف صفت:

انتهای صفت با توجه به نقش و آرتیکل اسم بعد از آن تغییر می‌یابد.

۱ - در حالت Nominativ:

- اسم مذکر:

- اگر ا سم همراه با آرتیکل **نبا شد** و یا همراه با آرتیکل نامعین (ein)، ضمیر نامعین (kein)، ضمایر ملکی (mein، dein و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **er** اضافه‌می‌گردد.
- اگر اسم همراه با آرتیکل معین (der) **باشد**، به انتهای صفت، **e** اضافه‌می‌گردد.

- اسم خنثی:

- اگر ا سم همراه با آرتیکل **نبا شد** و یا همراه با آرتیکل نامعین (ein)، ضمیر نامعین (kein)، ضمایر ملکی (mein، dein و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **es** اضافه‌می‌گردد.
- اگر اسم همراه با آرتیکل معین (das) **باشد**، به انتهای صفت، **e** اضافه‌می‌گردد.

- اسم مؤنث: به انتهای صفت، **e** اضافه‌می‌گردد.

- اسم جمع:

- اگر اسم همراه با آرتیکل **نباشد** به انتهای صفت، **e** اضافه‌می‌گردد.

- اگر اســم همراه با آرتیکل معین (**die**)، ضــمیر نامعین (**keine**)، ضــمایر ملکی (**meine**، **deine** و ...) و ... **با شد**، به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

Artikel:	der	das	die	die
بدون آرتیکل ohne Artikel:	[Adj.] + **er**	[Adj.] + **es**	[Adj.] + **e**	[Adj.] + **e**
با آرتیکل معین mit bestimmtem Artikel:	[Adj.] + **e**	[Adj.] + **e**	[Adj.] + **e**	[Adj.] + **en**
با آرتیکل نامعین، ضمیر نامعین، ضمیر ملکی و ... mit ein.., kein.., Possessivpronomen u.a.:	[Adj.] + **er**	[Adj.] + **es**	[Adj.] + **e**	[Adj.] + **en**

۲ - در حالت **Akkusativ**:

- اسم مذکر: به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

- اسم‌های خنثی، مؤنث و جمع از قواعد متناظرِ ذکر شده در حالت **Nominativ** تبعیت‌می‌کنند.

Artikel:	**den**	das	die	die
بدون آرتیکل ohne Artikel:	[Adj.] + **en**	[Adj.] + es	[Adj.] + e	[Adj.] + e
با آرتیکل معین mit bestimmtem Artikel:	[Adj.] + **en**	[Adj.] + e	[Adj.] + e	[Adj.] + en
با آرتیکل نامعین، ضمیر نامعین، ضمیر ملکی و ... mit ein.., kein.., Possessivpronomen u.a.:	[Adj.] + **en**	[Adj.] + es	[Adj.] + e	[Adj.] + en

۳ - در حالت **Dativ**:

- اسم مذکر و خنثی:

- اگر ا سم همراه با آرتیکل معین (**dem**) **با شد** و یا همراه با آرتیکل نامعین (**einem**)، ضمیر نامعین (**keinem**)، ضمایر ملکی (**meinem**، **deinem** و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

- اگر اسم همراه با آرتیکل **نباشد**، به انتهای صفت، **em** اضافه‌می‌گردد.

- اسم مؤنث:

- اگر اسم همراه با آرتیکل **نباشد**، به انتهای صفت، **er** اضافه‌می‌گردد.

- اگر اســم همراه با آرتیکل معین (**der**) **با شد** و یا همراه با آرتیکل نامعین (**einer**)، ضــمیر نامعین (**keiner**)، ضــمایر ملکی (**meiner**، **deiner** و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

- اسم جمع: به انتهای صفت، en اضافه‌می‌گردد.

Artikel:	dem	dem	der	den
بدون آرتیکل ohne Artikel:	[Adj.] + **em**	[Adj.] + **em**	[Adj.] + **er**	[Adj.] + **en**
با آرتیکل معین mit bestimmtem Artikel:	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**
با آرتیکل نامعین، ضمیر نامعین، ضمیر ملکی و ... mit ein.., kein.., Possessivpronomen u.a.:	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**	[Adj.] + **en**

نکته: در هنگام صرف صفت‌ها، وجود صرف‌های مختلف welch، اثر وجود آرتیکل معین را دارد.

نکته: اگر بعد از یک صفت یا چند صفت پشت سر هم، اسم وجود نداشته باشد، آن صفت یا آن گروه صفت‌ها صرف نمی‌شوند.

مثال: مدرسه **بزرگ** است.
Die Schule ist **groß**.

خودکار **آبی** است.
Der Kuli ist **blau**.

آیا دوست (مؤنث) تو **جدید** است؟
Ist deine Freundin **neu**?

تو نمی‌توانی با کامپیوتر **زیاد** کارکنی.
Du kannst nicht mit Computer **viel** arbeiten.

dies: به معنی "این" می‌باشد و انتهای آن با توجه به نقش و آرتیکل اسم بعد از آن، به صورت‌های زیر می‌باشد:

Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
ضمیر پرسشی در حالت فاعلی Interrogativpronomen im Nominativ:	dies**er**	dies**es**	dies**e**	dies**e**
ضمیر پرسشی در حالت مفعولی بی‌واسطه Interrogativpronomen im Akkusativ:	dies**en**	dies**es**	dies**e**	dies**e**
ضمیر پرسشی در حالت مفعولی باواسطه Interrogativpronomen im Dativ:	dies**em**	dies**em**	dies**er**	dies**en + n**

نکته: در هنگام صرف صفت‌ها، وجود dies اثر وجود آرتیکل معین را دارد.

مثال: **این کتاب جدید**، رمان است.
Dieses neue Buch ist Roman.

او (مؤنث) از **این دوست (مذکر) جدید** پرسیده‌است.
Sie hat **diesen neuen Freund** gefragt.

ما از **این بچه‌های خوب** تشکرکرده‌ایم.
Wir haben **dienen guten Kindern** gedankt.

او (مذکر) می‌بایست **این مداد قرمز را** پیداکند.
Er soll **diesen roten Bleistift** finden.

تو می‌توانی **این کامپیوتر قدیمی را** کنار میز جدید قراردهی.
Du kannst **diesen alten Computer** neben den neuen Tisch stellen.

او (مذکر) نمی‌تواند با **این دوست (مذکر) جدید** صحبت‌کند.
Er kann nicht mit **diesem neuen Freund** sprechen.

تو اجازه‌نداری با **این دوچرخه‌ی قدیمی** بیایی.
Du darfst nicht mit **diesem alten Fahrrad** kommen.

منشی (مؤنث) جدید با **این کفش‌های رنگانگ** رفته‌است.
Neue Sekretärin ist mit **diesen bunten Schuhen** gegangen.

فعل‌های امر (Imperative):

می‌توان به فاعل‌های دوم‌شخص مفرد (du)، اول‌شخص جمع (wir)، دوم‌شخص جمع (ihr) و دوم‌شخص محترمانه (Sie) امر کرد.

۱ - امر به du: فعل صرف‌شده برای دوم‌شخص مفرد در زمان حال بدون st انتهای آن، فعل امر برای این موقعیت می‌باشد. اما در جمله‌ی امری، فاعل du نباید آورده شود.

geben	→	gib**st**	→	**gib!**	بده	**مثال:**
sprechen	→	sprich**st**	→	**sprich!**	صحبت‌کن	
helfen	→	hilf**st**	→	**hilf!**	کمک‌کن	
nehmen	→	nimm**st**	→	**nimm!**	بگیر	
kommen	→	komm**st**	→	**komm!**	بیا	
gehen	→	geh**st**	→	**geh!**	برو	
sehen	→	sieh**st**	→	**sieh!**	نگاه‌کن	

۲ - امر به wir: فعل صرف‌شده برای اول‌شخص جمع در زمان حال، فعل امر برای این موقعیت نیز می‌باشد و می‌بایست در جمله‌ی امری، فاعل wir بعد از فعل آورده شود.

geben	→	geben	→	**geben wir!**	بدهیم	**مثال:**
sprechen	→	sprechen	→	**sprechen wir!**	صحبت‌کنیم	
helfen	→	helfen	→	**helfen wir!**	کمک‌کنیم	
nehmen	→	nehmen	→	**nehmen wir!**	بگیریم	
kommen	→	kommen	→	**kommen wir!**	بیاییم	
gehen	→	gehen	→	**gehen wir!**	برویم	
sehen	→	sehen	→	**sehen wir!**	نگاه‌کنیم	

۳ - امر به ihr: فعل صرف‌شده برای دوم‌شخص جمع در زمان حال، فعل امر برای این موقعیت نیز می‌باشد. اما در جمله‌ی امری، فاعل ihr نباید آورده شود.

geben	→	gebt	→	**gebt!**	بدهید	**مثال:**
sprechen	→	sprecht	→	**sprecht!**	صحبت‌کنید	
helfen	→	helft	→	**helft!**	کمک‌کنید	
nehmen	→	nehmt	→	**nehmt!**	بگیرید	
kommen	→	kommt	→	**kommt!**	بیایید	
gehen	→	geht	→	**geht!**	بروید	
sehen	→	seht	→	**seht!**	نگاه‌کنید	

۴ - امر به Sie: فعل صرف شده برای دوم شخص محترمانه در زمان حال، فعل امر برای این موقعیت نیز می‌باشد و می‌بایست در جمله‌ی امری، فاعل Sie بعد از فعل آورده شود.

geben	→	geben	→	**geben Sie!**	بدهید	**مثال:**
sprechen	→	sprechen	→	**sprechen Sie!**	صحبت‌کنید	
helfen	→	helfen	→	**helfen Sie!**	کمک‌کنید	
nehmen	→	nehmen	→	**nehmen Sie!**	بگیرید	
kommen	→	kommen	→	**kommen Sie!**	بیایید	
gehen	→	gehen	→	**gehen Sie!**	بروید	
sehen	→	sehen	→	**sehen Sie!**	نگاه‌کنید	

نکته: در پایان جمله‌های امری، می‌بایست علامت تعجب گذاشته‌شود.

نکته: در جمله‌ی امری، فعل در ابتدای جمله قرارمی‌گیرد.

نکته: فعل‌هایی که در صـــرف دوم‌شـــخص مفرد حرفی از آن‌ها **Umlaut** گرفته‌اســـت، با تبدیل به فعل امر، آن حرفشـــان **Umlaut** خود را ازدست‌می‌دهد.

مثال: بران	**fahr!**	→	fährst	→	fahren
بخواب	**schlaf!**	→	schläfst	→	schlafen

صرف فعل:

Infinitiv: **sein**
P. Perfekt: **gewesen** مصدر: **بودن، وجودداشتن**
Hilfsverb: **sein**

Perfekt	Imperativ
ich **bin**	
du **bist**	du **sei**
er/es/sie **ist**	
wir **sind**	**seien** wir
ihr **seid**	ihr **seid**
sie/Sie **sind**	**seien** Sie

Infinitiv: **haben**
P. Perfekt: **gehabt** مصدر: **دارابودن، داشتن**
Hilfsverb: **haben**

Perfekt	Imperativ
ich **hebe**	
du **hast**	du **hab(e)**
er/es/sie **hat**	
wir **haben**	**haben** wir
ihr **habt**	ihr **habt**
sie/Sie **haben**	**haben** Sie

doch mal: به معنی "البته، خُب" می‌باشد و در جمله‌های امری، لحن جمله را دوستانه و مؤدبانه می‌کند.

weil: به معنی "زیرا" می‌باشد و برای ساختن جمله‌ی ربطی استفاده‌می‌شود. بعد از آن می‌بایست فاعل نوشته‌شده و فعل جایگاه ۲ را صرف نمود و در آخر جمله نوشت.

. . . + , + weil + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

نکته: در این جمله‌ها، اجزای فعل‌های جداشدنی پس از صرف فعل، به هم می‌چسبند.

نکته: در این جمله‌ها، اگر فعل Modal وجودداشته‌باشد، شکل صرف‌شده‌ی آن در انتهای جمله و بعد از مصدر فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

نکته: در این جمله‌ها، اگر نیاز به ماضی‌نقلی باشد، شکل صرف‌شده‌ی فعل‌کمکی در انتهای جمله و بعد از مصدر فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

مثال: من متعجب هستم، **زیرا** او (مذکر) اجازه‌دارد با دانشجویان (مؤنث) صحبت‌کند.

Ich bin verwundert, **weil** er mit Studentinnen sprechen darf.

او (مؤنث) ناراحت هست، **زیرا** او (مؤنث) آنجا مانده‌است.

Sie ist ärgerlich, **weil** sie dort geblieben ist.

تو راحت نیستی، **زیرا** تو دوستت (مذکر) را ملاقات‌نکرده‌ای.

Du bist nicht zufrieden, **weil** du deinen Freund nicht getroffen hast.

بیان مالکیت:

بیان مالکیت به سه روش انجام می‌شود:

۱ - استفاده از حرف‌اضافه‌ی **von**:

اسم مالک در حالت Dativ + von + اسم شئ مورد مالکیت

مثال: کتابِ دانش‌آموز (مذکر) — das Buch **von dem** Schüler

۲ - افزودن **s** به انتهای اسامی خاص:

اسم شئ مورد مالکیت + s + اسم مالک

مثال: کتابِ علی — Alis Buch

دفترِ پترا — Petras Heft

۳ - استفاده از حالت Genitiv

حالت ملکی (Genitiv):

آرتیکل‌ها و ضمایر ذکرشده تا کنون در این حالت به این شکل می‌باشد:

آرتیکل معین در حالت فاعلی bestimmter Artikel im Nominativ:	der	das	die	die
آرتیکل معین در حالت مفعولی باواسطه bestimmter Artikel im Genitiv:	**des + (e)s**	**des + (e)s**	**der**	**der**
آرتیکل نامعین در حالت فاعلی unbestimmter Artikel im Nominativ:	ein	ein	eine	---
آرتیکل نامعین در حالت مفعولی باواسطه unbestimmter Artikel im Genitiv:	eines + **(e)s**	eines + **(e)s**	ein**er**	---
ضمیر نامعین در حالت فاعلی Indefinitpronomen im Nominativ:	kein	kein	keine	keine
ضمیر نامعین در حالت مفعولی باواسطه Indefinitpronomen im Genitiv:	keines + **(e)s**	keines + **(e)s**	kein**er**	kein**er**

نکته: انتهای ضمایر ملکی در حالت Genitiv به شکل زیر تغییر می‌یابد:

	mein	dein	sein	ihr	unser	euer	ihr	Ihr
der →	mein**es+s**	dein**es+s**	sein**es+s**	ihr**es+s**	unser**es+s**	**eures+s**	ihr**es+s**	Ihr**es+s**
das →	mein**es+s**	dein**es+s**	sein**es+s**	ihr**es+s**	unser**es+s**	**eures+s**	ihr**es+s**	Ihr**es+s**
die →	mein**er**	dein**er**	sein**er**	ihr**er**	unser**er**	**eurer**	ihr**er**	Ihr**er**
die →	mein**er**	dein**er**	sein**er**	ihr**er**	unser**er**	**eurer**	ihr**er**	Ihr**er**

مثال: کتابِ دوست (مذکر) — das Buch **des** Freund**es**

کتابِ دوست (مؤنث) — das Buch **der** Freundin

کتابِ یک دوست (مؤنث) — das Buch **einer** Freundin

کتابِ دوستم (مذکر) — das Buch **meines** Freund**es**

دوچرخه‌ی بچه — das Fahrrad **des** Kind**es**

دوچرخه‌ی یک بچه — das Fahrrad **eines** Kind**es**

das Fahrrad **ihrer** Kinder	دوچرخه‌ی بچه‌هایشان
das Heft **des** Bruders	دفترِ برادر
das Heft **deines** Bruders	دفترِ برادرت
das Auto **der** Frau	ماشینِ خانم
das Auto **einer** Frau	ماشینِ یک خانم
das Auto **seiner** Frau	ماشینِ خانم او

Hast du den Bleistift sein**es** Kind**s** gefunden?	آیا تو مداد بچه‌ی او (مذکر) را پیداکرده‌ای؟
Hast du dem Kind ihr**er** Tochter geholfen?	آیا تو به بچه‌ی دختر او (مؤنث) کمک‌کرده‌ای؟
Haben sie mit dem Freund dein**es** Vater**s** gesprochen?	آیا آن‌ها با دوست (مذکر) پدرت صحبت‌کرده‌اند؟

صرف صفت:

انتهای صفت با توجه به نقش و آرتیکل اسم بعد از آن در حالت **Genitiv** نیز تغییر می‌یابد.

- اسم مذکر: به انتهای صفت **en** اضافه‌می‌گردد.

- اسم خنثی: به انتهای صفت **en** اضافه‌می‌گردد.

- اسم مؤنث:
  - اگر اسم همراه با آرتیکل **نباشد** به انتهای صفت، **er** اضافه‌می‌گردد.
  - اگر اسم همراه با آرتیکل معین (**die**) **باشد** و یا همراه با آرتیکل نامعین (**einer**)، ضمیر نامعین (**keiner**)، ضمایر ملکی (**meiner**، **deiner** و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

- اسم جمع:
  - اگر اسم همراه با آرتیکل **نباشد** به انتهای صفت، **er** اضافه‌می‌گردد.
  - اگر اسم همراه با آرتیکل معین (**die**)، ضمیر نامعین (**keiner**)، ضمایر ملکی (**meiner**، **deiner** و ...) و ... **باشد**، به انتهای صفت، **en** اضافه‌می‌گردد.

Artikel:	der	das	die	die
بدون آرتیکل ohne Artikel:	[Adj.] + en	[Adj.] + en	[Adj.] + **er**	[Adj.] + **er**
با آرتیکل معین mit bestimmtem Artikel:	[Adj.] + en	[Adj.] + en	[Adj.] + en	[Adj.] + en
با آرتیکل نامعین، ضمیر نامعین، ضمیر ملکی و ... mit ein.., kein.., Possessivpronomen u.a.:	[Adj.] + en	[Adj.] + en	[Adj.] + en	[Adj.] + en

مثال:

der Kuli der jung**en** Frau	خودکارِ خانمِ جوان
der neue Bleistift des klein**en** Kindes	مدادِ جدیدِ بچه‌ی کوچک
die Tasche des alt**en** Mannes	کیفِ مردِ پیر
der Computer des groß**en** Kurses	کامپیوترِ کلاسِ بزرگ

ترتیب استفاده از مفعول‌های Akkusativ و Dativ در جمله‌های دارای دو مفعول:

۱ - اگر در جمله یک اسم (Akkusativ و یا Dativ) و یک ضمیر شخصی (در هر حالت گرامری) وجودداشته‌باشد، ابتدا ضمیر شخصی نوشته شده و سپس آن اسم نوشته می‌شود.

مثال: او (مذکر) **کامپیوتر را به او (مذکر)** نشان‌می‌دهد.	Er zeigt **ihm den Computer**.
او (مؤنث) **آن (شئ مؤنث) را به شریکش (مذکر)** نشان‌می‌دهد.	Sie zeigt **sie ihrem Partner.**
تو **برای او (مذکر) کتاب‌ها را** آورده‌ای.	Du hast **ihm die Bücher** gebracht.
تو **برای آن دانش‌آموز (مذکر) آن‌ها را** آورده‌ای.	Du hast **sie dem Schüler** gebracht.
ما می‌توانیم **صندلی را برای او (مؤنث)** بخریم.	Wir können **ihr den Stuhl** kaufen.
ما می‌توانیم **آن (شئ مذکر) را برای مادرت** بخریم.	Wir können **ihn deiner Mutter** kaufen.
آیا تو اجازه‌داری **به آن‌ها مبل را** نشان‌دهی؟	Darfst du **ihnen das Möbel** zeigen?
آیا تو اجازه‌داری **به دوستانت (مذکر) آن (شئ خنثی) را** نشان‌دهی؟	Darfst du **es deinen Freunde** zeigen?

۲ - اگر در جمله دو ضمیر شخصی (یکی Akkusativ و دیگری Dativ) وجودداشته‌باشد، الزاماً ابتدا ضمیر شخصی Akkusativ نوشته شده و سپس ضمیر شخصی Dativ نوشته می‌شود.

مثال: او (مذکر) **آن (شئ مؤنث) را به او (مذکر)** نشان‌می‌دهد.	Er zeigt **sie ihm**.
تو **برای او (مذکر) آن‌ها را** آورده‌ای.	Du hast **sie ihm** gebracht.
ما می‌توانیم **آن (شئ مذکر) را برای او (مؤنث)** بخریم.	Wir können **ihn ihr** kaufen.
آیا تو اجازه‌داری **به آن‌ها آن (شئ خنثی) را** نشان‌دهی؟	Darfst du **es ihnen** zeigen?

۳ - اگر در جمله دو ا سم (یکی Akkusativ و دیگری Dativ) وجوددا شته‌با شد، بهتر ا ست ابتدا ا سم Dativ نو شته شده و سپس ا سم Akkusativ نوشته شود. اما نوشتن اسم Akkusativ و سپس اسم Dativ، نیز صحیح می‌باشد.

نکته: اگر اسم Akkusativ با آرتیکل نامعین (ein) آورده‌شود، الزاماً می‌بایست ابتدا اسم Dativ و سپس اسم Akkusativ نوشته شود.

مثال: او (مذکر) **کامپیوتر را به شریکش (مذکر)** نشان‌می‌دهد.	Er zeigt **seinem Partner den Computer**. Er zeigt **den Computer seinem Partner**.
تو **برای آن دانش‌آموز (مذکر) کتاب‌ها را** آورده‌ای.	Du hast **dem Student die Bücher** gebracht. Du hast **die Bücher dem Student** gebracht.
ما می‌توانیم **یک صندلی برای مادرت** بخریم.	Wir können **deiner Mutter einen Stuhl** kaufen.
آیا تو اجازه‌داری **به دوستانت (مذکر) یک مبل** نشان‌دهی؟	Darfst du **deinen Freunde ein Möbel** zeigen?

wer: به معنی "چه ک سی" می‌با شد. هنگامی که بِ صورت Akkusativ ا ستفاده شود، wen (به معنی: چه ک سی را) و هنگامی که بِ صورت Dativ استفاده‌شود، wem (به معنی: از چه کسی، با چه کسی، برای چه کسی، به چه کسی) نوشته‌می‌شود.

مثال: **چه کسی** اینجا زندگی می‌کند؟	**Wer** lebt hier?
دوستِ (مؤنث) جدید تو **چه کسی را** دیده‌است؟	**Wen** hat deine neue Freundin gesehen?
تو **به چه کسی** اجازه‌داری پاسخ‌دهی؟	**Wem** darfst du antworten?

نکته: فعل موردنیاز برای مطرح نمودن سؤال، تعیین‌کننده‌ی کلمه‌ی پرسشی می‌باشد و نمی‌توان صِرف معنی، کلمه‌ی مناسب را انتخاب‌نمود.

مثال: تو **با چه کسی** می‌توانی تماس‌بگیری؟	**Wen** kannst du anrufen?
آن‌ها **چه کسی را** کمک‌کرده‌اند؟	**Wem** haben sie geholfen?

حروف ربط (**Verbindungswörter**):

کلمه‌های aber (ولی، اما)، denn (زیرا، برای اینکه، چرا که)، oder (یا، و گرنه)، sondern (بلکه) و und (و) حروف ربط می‌باشـــند، بدین معنی که می‌توان با ا ستفاده از آنان دو جمله و یا دو گروه کلمه را با یکدیگر مرتبط نمود و وجود آنان در جمله تغییری در محل قرارگیری اجزاء جمله ایجادنمی‌نماید.

نکته: همواره قبل از کلمه‌های aber و sondern از کاما استفاده‌نمود.

مثال: ما می‌خواهیم با شماها به سینما برویم، **ولی** متأسفانه وقت کافی نداریم.

Wir möchten mit euch ins Kino gehen, **aber** wir haben leider keine genug Zeit.

تو هیچ‌چیزی نمی‌دانی **زیرا** اجازه نداری سؤال‌بپرسی.

Du weißt nichts **denn** du darfst nicht fragen.

مداد کنار کامپیوتر قراردارد **یا** کنار کمد.

Der Bleistift liegt neben dem Computer **oder** neben dem Schrank.

او (مذکر) چاق نیست، **بلکه** لاغر است.

Er ist nicht dick, **sondern** dünn.

تو می‌توانی در تابستان آنجا بمانی **و** دوستان (مذکر) تو با تو ملاقات‌کنند.

Du kannst im Sommer dort bleiben **und** deine Freunde treffen dich.

فعل‌های انعکاسی (**Reflexiverben**):

برخی فعل‌ها انعکاسی هستند، یعنی کاری که فعل انجام‌می‌دهد به فاعلِ فعل منعکس می‌شود. اینگونه فعل‌ها در لغتنامه با ضمیر انعکاسی sich مشـخص‌می‌شـوند. روش معینی برای شـناخت فعل‌های انعکاسـی وجود ندارد و صـرفاً باید آنان را حفظ نمود. ضـمایر انعکاسـی در حالت‌های Akkusativ و Dativ بدین صورت می‌باشند:

۱ - ضمایر انعکاسی Akkusativ:

من	ich	**mich**	خودم را	ما	wir	**uns**	خودمان را
تو	du	**dich**	خودت را	شماها	ihr	**euch**	خودتان را
او (مذکر) / آن	er/es	**sich**	خودش را	آن‌ها	sie	**sich**	خودشان را
او (مؤنث)	sie			جنابعالی	Sie	**sich**	خودتان را

مثال: تو خوشحال می‌شوی.

Du freust **dich**.

شماها ناراحت می‌شوید.

Ihr ärgert **euch**.

۲ - ضمایر انعکاسی Dativ: هنگامی که در جمله یک عنصر **Akkusativ** وجودداشته‌باشد، ضمیر انعکاسی **Dativ** می‌شود.

من	ich	**mir**	به خودم	ما	wir	**uns**	به خودمان
تو	du	**dir**	به خودت	شماها	ihr	**euch**	به خودتان
او (مذکر) / آن	er/es	**sich**	به خودش	آن‌ها	sie	**sich**	به خودشان
او (مؤنث)	sie			جنابعالی	Sie	**sich**	به خودتان

مثال: تو دست را می‌شویی.

Du wäschst **dir** die Hand.

نکته: در جمله‌های پرسشیِ همراه با فعل انعکاسی، اگر فاعل یک اسم باشد، بعد از فعل ابتدا ضمیر انعکاسی و سپس اسم می‌آید.

مثال: آیا دانش‌آموز (مذکر) دستانش را شست؟ — Wäscht **sich Schüler** seine Hände?

نکته: در جمله‌های پرسشیِ همراه با فعل انعکاسی، اگر فاعل ضمیر (ich، du و ...) باشد، بعد از فعل ابتدا اسم و سپس ضمیر انعکاسی می‌آید.

مثال: آیا او (مذکر) دستانش را شست؟ — Wäscht **er sich** seine Hände?

فعل‌های با حرف‌اضافه (Verben mit Präposition):

برخی فعل‌ها دارای حرف‌اضافه هستند. در جمله اینگونه حروف‌اضافه اغلب اوقات بعد از فعل آورده‌می‌شوند. روش معینی برای شناخت این دسته از فعل‌ها وجود ندارد و صرفاً باید آنان را حفظ نمود.

مثال:

صحبت‌کردن با	sprechen mit [Dat.]	منتظربودن برای	warten auf [Akk.]
صحبت‌کردن راجع‌به	sprechen über [Akk.]	فکرکردن به	denken an [Akk.]

- اگر در هنگام استفاده از این فعل‌ها یک شئ مورد سؤال باشد، آن حرف‌اضافه به کلمه‌ی wo چسبیده و ساختار جمله به شکل زیر خواهد بود:

Wo(r) + حرف‌اضافه‌ی فعل موردنظر + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + ?

نکته: برای راحتی تلفظ، میان wo و حرف‌اضافه‌ی مربوطه در برخی موارد، حرف r نوشته‌می‌شود.

نکته: در پاسخ به سؤال‌هایی که در آن‌ها از فعل با حرف‌اضافه استفاده شده‌است، اگر بخواهیم پاسخی کوتاه و مبهم ارائه‌دهیم:

فاعل + فعل صرف‌شده + da(r) + حرف‌اضافه‌ی فعل موردنظر + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: جنابعالی **راجع به چه چیزی** صحبت‌می‌کنید؟ — **Worüber** sprechen Sie?

من **راجع به** سیاست صحبت‌می‌کنم. — Ich spreche **über** die Politik.

من **راجع به آن** صحبت‌می‌کنم. — Ich spreche **darüber**.

دوستِ (مذکر) تو منتظر **چه چیزی** است؟ — **Worauf** wartet dein Freund?

دوستِ (مذکر) من منتظر اتوبوس است. — Mein Freund wartet **auf** den Bus.

دوستِ (مذکر) من منتظر **آن** است. — Mein Freund wartet **darauf**.

او (مؤنث) **به چه چیزی** فکرمی‌کند؟ — **Woran** denkt sie?

او (مؤنث) **به** آب و هوا فکرمی‌کند. — Sie denkt **an** das Wetter.

او (مؤنث) **به آن** فکرمی‌کند. — Sie denkt **daran**.

- اگر در هنگام استفاده از این فعل‌ها شخصی مورد سؤال باشد، ساختار جمله به شکل زیر خواهد بود:

حرف‌اضافه‌ی فعل موردنظر + wen/wem + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + ?

مثال: دوست (مذکر) قدیمی تو **راجع به چه کسی** صحبت کرده‌است؟ — **Über wen** hat dein alter Freund gesprochen?

او (مذکر) **راجع به** پسر کوچکش صحبت کرده‌است. — Er hat **über** seinen kleinen Sohn gesprochen.

او (مذکر) **راجع به آن** صحبت کرده‌است. — Er hat **darüber** gesprochen.

من اجازه‌دارم **با چه کسی** صحبت‌کنم؟ — **Mit wem** darf ich sprechen?

من اجازه‌دارم **با** دانشجویان (مذکر) جدید صحبت‌کنم. — Ich darf **mit** neuen Studenten sprechen.

من اجازه دارم **با آنان** صحبت‌کنم. — Ich darf **damit** sprechen.

An wen hat sie gedacht? — او (مؤنث) **به چه کسی** فکر کرده‌است؟
Sie hat **an** ihre Mutter gedacht. — او (مؤنث) **به** مادرش فکر کرده‌است.
Sie hat **daran** gedacht. — او (مؤنث) **به آن** فکر کرده‌است.

نکته: برخی فعل‌ها هم دارای حرف‌اضافه هستند و هم دارای ضمیر انعکاسی. روش معینی برای شناخت این دسته از فعل‌ها وجود ندارد و صرفاً باید آنان را حفظ نمود.

مثال: عصبانی‌شدن از **sich** ärgern über [Akk.] | مواظبت‌کردن از **sich** aufpassen auf [Akk.]

da: این کلمه علاوه بر معنی "آنجا، آن موقع"، به معنی "از آنجایی که، چون که" نیز می‌باشـد و در این معنی می‌تواند جمله‌ی ربطی بسـازد. در این حالت، فعل جایگاه ۲ صرف شده، به آخر جمله می‌رود و جمله بعدی پس از گذا شتن کاما با فعل آغاز می‌گردد. ساختار این جمله‌ها به شکل‌های زیر می‌باشد:

Da + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + , + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + .
فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + [ادامه‌ی جمله] + , + da + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: **از آنجایی که** تو باید به دوست (مذکر) خودت کمک‌کنی، او می‌تواند امتحان را خوب بدهد.
Da du deinem Freund helfen sollst, kann er die Prüfung gut besteht.
ما فردا نمی‌توانیم سفرکنیم، **چون که** آنان راجع به آب و هوا نمی‌دانند.
Wir können nicht morgen Reise machen, **da** sie über das Wetter nicht wissen.
از آنجایی که تو از خانم پیر پرسیده‌ای، خانم پیر می‌تواند به تو کمک‌کند.
Da du die alte Frau gefragt hast, kann dir alte Frau helfen.

مصدر با zu:

در زمانی که بخواهیم جمله‌ای با دو فعل داشته‌باشیم، اگر فعل اصلی جمله، فعل **bleiben**، **gehen**، **hören**، **lassen**، **lernen** و یا **sehen** و یا از فعل‌های مُدال نباشد، می‌توان از ساختار کلی زیر استفاده نمود.

فاعل + صرف اصلی جمله + [ادامه‌ی جمله] + zu + مصدر فعل موردنظر + .

نکته: در فعل‌های جداشدنی، **zu** بین پیشوند و فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

نکته: **anfangen**، **beginnen**، **haben**، **sein**، **versuchen** و **werden** رایج‌ترین فعل‌هایی ه ستند که می‌توان در کنار آنان از م صدر با **zu** استفاده نمود.

مثال: او (مذکر) وقت ندارد به سینما برود. — Er hat keine Zeit ins Kino **zu** gehen.
تو تلاش‌می‌کنی با دوستانت (مؤنث) ملاقات‌کنی. — Du versuchst mit deinen Freundinnen **zu** treffen.
او (مؤنث) تلاش‌می‌کند ساعت ۲ کلاس را شروع‌کند. — Sie versucht um 2 Uhr den Kurs an**zu**fangen.
من شروع‌کردم به تمیزکردن خانه. — Ich fange an, das Haus **zu** putzen.

جمله‌های پرسشی غیرمستقیم (Indirekte Fragesätze):

۱ - ساخت جمله‌ی پرسشی غیرمستقیم با استفاده از **ob**: این کلمه به معنی "که آیا" می‌باشد و استفاده از آن باعث می‌شود که فعل جایگاه ۲ صرف‌شده و به آخر جمله برود. پاسخ به اینگونه سؤال‌ها با کلمه‌ی **ja** یا **nein** آغاز می‌گردد.

نکته: سؤال غیرمستقیم به نقطه ختم می‌شود و گذاشتن علامت سؤال در انتهای این گونه سؤال‌ها اشتباه است.

مثال: من می‌خواهم بدانم **که آیا** آن‌ها ساعت ۲ رسیده‌اند.

Ich möchte wissen, **ob** sie um 2 Uhr angekommen sind.

تو پرسیده‌ای **که آیا** دوستان (مذکر) تو می‌توانند به ما کمک‌کنند.

Du hast gefragt, **ob** deine Freunde uns helfen können.

او (مذکر) می‌خواهد بداند **که آیا** تو می‌توانی کتاب‌ها را در قفسه قراردهی.

Er möchte wissen, **ob** du die Bücher ins Regal stellen kannst.

دوست (مذکر) تو می‌خواهد بداند **که آیا** ما اجازه‌داریم روزنامه‌های جدید را برداریم.

Dein Freund möchte wissen, **ob** wir die neuen Zeitungen nehmen dürfen.

من می‌خواهم بدانم **که آیا** تو با خودکار آبی من نوشته‌ای.

Ich möchte wissen, **ob** du mit meinem Kuli geschrieben hast.

او (مؤنث) می‌تواند بداند **که آیا** کامپیوتر کنار کمد قراردارد.

Sie kann wissen, **ob** der Computer neben dem Schrank steht.

او (مذکر) مجبوراست بپرسد **که آیا** آن‌ها هتل جدید را رزروکرده‌اند.

Er muss fragen, **ob** sie das neue Hotel reserviert haben.

۲ - ساخت جمله‌ی پر سـ شی غیرمـ ستقیم با ا ستفاده از کلمه‌های W-Frage: این کلمه‌ها در میان جمله قرارمی‌گیرند و باعث‌می شوند فعل جایگاه ۲ صرف‌شده و به آخر جمله برود.

مثال: آن‌ها پرسیده‌اند **که چه کسی** این گل‌های زیبا را خریده‌است.

Sie haben gefragt, **wer** diese schönen Blumen gekauft hat.

او (مذکر) نمی‌تواند بداند دوست (مؤنث) تو **کی** رسیده‌است.

Er kann nicht wissen, **wann** deine Freundin angekommen ist.

من می‌خواهم بدانم **به چه کسی** تو کمک‌کرده‌ای.

Ich möchte wissen, **wem** du geholfen hast.

او (مؤنث) مجبوراست بپرسد **که چه چیزی** آن‌ها خریده‌اند.

Sie muss fragen, **was** sie gekauft haben.

نوشتن جمله‌های ربطی با استفاده از آرتیکل‌ها:

آرتیکل‌ها می‌توانند در حالت‌های **Nominativ**، **Akkusativ** و **Dativ** جمله‌ی ربطی بـ سازند. در این صورت فعل جایگاه ۲ صرف شده و به آخر جمله می‌رود و جمله‌ی بعدی پس از کاما با فعل صرف‌شده شروع می‌شود.

نکته: تمامی آرتیکل‌ها در این جمله‌ها مانند قبل می‌باشند بجز آرتیکل جمع در حالت **Dativ** (den) که به **denen** تغییر می‌یابد.

مثال: دوستی (مذکر) که آنجا است، امروز نمی‌آید.

Der Freund, **der** da ist, kommt nicht heute.

مردی که اینجا است، دوست او (مؤنث) است.

Der Mann, **der** hier ist, ist ihr Freund.

موبایلی که روی میز قراردارد، متعلق به دوست (مؤنث) من است.

Das Handy, **das** auf dem Tisch liegt, gehört meiner Freundin.

خانمی که نزد تو کار می‌کند، پیر است.

Die Frau, **die** bei dir arbeitet, ist alt.

کتاب‌های که در قفسه قراردارند، جدید هستند.

Die Bücher, **die** im Regal stehen, sind neu.

مردی که تو او را دیده‌ای، جوان است.

Der Mann, **den** du gesehen hast, ist Jung.

کتابی که تو او را می‌توانی بخوانی، کنار کامپیوتر قراردارد.

Das Buch, **das** du lesen kannst, liegt neben dem Computer.

کیفی که دوست (مؤنث) تو آن را برداشته است، قهوه‌ای است.

Die Tasche, **die** deine Freundin genommen hat, ist braun.

بچه‌هایی که ما از آن‌ها پرسیده‌ایم، در حیاط بازی‌می‌کنند.

Die Kinder, **die** wir gefragt haben, spielen im Hof.

مردی که تو به او کمک می‌کنی، فردا می‌آید.

Der Mann, **dem** du hilfst, kommt morgen.

بچه‌ای که ما می‌خواهیم از او تشکرکنیم، کوچک است.

Das Kind, **dem** wir danken möchten, ist klein.

خانمی که تو به او پاسخ‌داده‌ای، نزد آن‌ها کارمی‌کند.

Die Frau, **der** du geantwortet hast, arbeitet bei ihnen.

بچه‌هایی که تو می‌توانی به آن‌ها کمک‌کنی، زرنگ هستند.

Die Kinder, **denen** du helfen kannst, sind fleißig.

صرف فعل:

Infinitiv: **gehören**
P. Perfekt: **gehört**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **تعلق‌داشتن، متعلق‌بودن**

	Perfekt		Imperativ
ich	gehöre		
du	gehör**st**	du	gehör**(e)**
er/es/sie	gehör**t**		
wir	gehör**en**		gehör**en** wir
ihr	gehör**t**	ihr	gehör**t**
sie/Sie	gehör**en**		gehör**en** Sie

Infinitiv: **waschen**
P. Perfekt: **gewaschen**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **شستن، شستشودادن**

	Perfekt		Imperativ
ich	wasche		
du	**wäschst**	du	wasch**(e)**
er/es/sie	**wäscht**		
wir	wasch**en**		wasch**en** wir
ihr	wasch**t**	ihr	wasch**t**
sie/Sie	wasch**en**		wasch**en** Sie

نکته: فعل gehören از جمله فعل‌هایی است که نیاز به مفعول Dativ دارند.

ساختن اسم مصدر از فعل:

همه‌ی فعل‌ها می‌توانند اسم مصدر شوند. برای این کار، مصدر فعل با حرف اول بزرگ و آرتیکل das نوشته‌می‌شود. همچنین حرف‌اضافه‌ی این اسم‌ها zum می‌باشد.

مثال: یادگیری — lernen → **das Lernen**

او (مذکر) وقت کافی برای یادگیری دارد.

Er hat genug Zeit **zum Lernen**.

نکته: برخی فعل‌ها با افزودن ung به انتهایشان، به اسم تبدیل می‌شوند. آرتیکل این اسم‌ها die می‌باشد.

مثال: آپارتمان — wohnen → **die Wohnung**

گذشته‌ی (Präteritum) فعل‌های Modal:

این فعل‌ها در زمان گذشته Umlaut خود را از دست می‌دهند و یک حرف **t** به انتهای ریشه‌شان اضافه‌می‌گردد.

Infinitiv: **dürfen**
P. Perfekt: **gedurft**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **اجازه‌داشتن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **darf**	ich **durfte**	
du **darfst**	du **durftest**	du -----------
er/es/sie **darf**	er/es/sie **durfte**	
wir dürf**en**	wir **durften**	wir -----------
ihr dürf**t**	ihr **durftet**	ihr -----------
sie/Sie dürf**en**	sie/Sie **durften**	Sie -----------

Infinitiv: **können**
P. Perfekt: **gekonnt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **توانستن، بلدبودن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **kann**	ich **konnte**	
du **kannst**	du **konntest**	du -----------
er/es/sie **kann**	er/es/sie **konnte**	
wir könn**en**	wir **konnten**	wir -----------
ihr könn**t**	ihr **konntet**	ihr -----------
sie/Sie könn**en**	sie/Sie **konnten**	Sie -----------

Infinitiv: **mögen**
P. Perfekt: **gemocht**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **علاقه‌داشتن، دوست‌داشتن، خواستن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **mag**	ich **mochte**	
du **magst**	du **mochtest**	du -----------
er/es/sie **mag**	er/es/sie **mochte**	
wir mög**en**	wir **mochten**	wir -----------
ihr mög**t**	ihr **mochtet**	ihr -----------
sie/Sie mög**en**	sie/Sie **mochten**	Sie -----------

Infinitiv: **müssen**
P. Perfekt: **gemusst**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **مجبوربودن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **muss**	ich **musste**	
du **musst**	du **musstest**	du -----------
er/es/sie **muss**	er/es/sie **musste**	
wir müss**en**	wir **mussten**	wir -----------
ihr müss**t**	ihr **musstet**	ihr -----------
sie/Sie müss**en**	sie/Sie **mussten**	Sie -----------

Infinitiv: **sollen**
P. Perfekt: **gesollt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **بایستن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **soll**	ich **sollte**	
du **sollst**	du **solltest**	du -----------
er/es/sie **soll**	er/es/sie **sollte**	
wir **sollen**	wir **sollten**	wir -----------
ihr **sollt**	ihr **solltet**	ihr -----------
sie/Sie **sollen**	sie/Sie **sollten**	Sie -----------

Infinitiv: **wollen**
P. Perfekt: **gewollt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **خواستاربودن، خواستن، تصمیم‌داشتن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **will**	ich **wollte**	
du **willst**	du **wolltest**	du -----------
er/es/sie **will**	er/es/sie **wollte**	
wir **wollen**	wir **wollten**	wir -----------
ihr **wollt**	ihr **wolltet**	ihr -----------
sie/Sie **wollen**	sie/Sie **wollten**	Sie -----------

نکته: صرف این فعل‌ها در Präteritum برای فاعل‌های ۱ و ۳ به یک شکل می‌باشد.

نکته: فعل‌های کمکیِ‌وجهی (Modalverben)، وجه امری ندارند.

als: این کلمه بسته به محلی که مورد استفاده قرارمی‌گیرد، دارای معنی متفاوتی می‌باشد.

۱ - به معنی "به عنوانِ":

مثال: من **به عنوان** خلبان کارمی‌کنم.

Ich arbeite **als** Pilot.

۲ - به معنی "از" در زمان استفاده از صفت‌های برتر:

مثال: کتاب تو قدیمی‌تر **از** کتاب من است.

Dein Buch ist älter **als** Mein Buch.

۳ - به معنی "وقتی که، هنگامی که" می‌با شد و جمله‌ی ربطی می سازد. در این حالت، فعل جایگاه ۲ صرف شده، به آخر جمله می‌رود و جمله بعدی پس از گذا شتن کاما با فعل آغاز می‌گردد. این کلمه در این معنی، برای فعل‌های گذ شته (ما ضی‌نقلی و Präteritum) کاربرد دارد. ساختار این جمله‌ها به شکل‌های زیر می‌باشد:

Als + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل گذشته صرف‌شده + , + فعل گذشته صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + .

فاعل + فعل گذشته صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + , + als + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل گذشته صرف‌شده + .

مثال: **هنگامی که** او (مذکر) ۱۲ساله بود، او توانست نامه‌های جدید بنویسد.

Als er zwölf Jahre war, konnte er neue Briefe schreiben.

او توانست نامه‌های جدید بنویسد، **هنگامی که** او (مذکر) ۱۲ساله بود.

Er konnte neue Briefe schreiben, **als** er zwölf Jahre war.

هنگامی که او توانست نامه‌های جدید بنویسد، او (مذکر) ۱۲ساله بود.

Als er neue Briefe schreiben konnte, war er zwölf Jahre.

او (مذکر) ۱۲ساله بود، **هنگامی که** او توانست نامه‌های جدید بنویسد.

Er war zwölf Jahre, **als** er neue Briefe schreiben konnte.

هنگامی که او (مؤنث) توانست آن‌ها را پیدا کند، ما در پارک بودیم.

Als sie sie finden konnte, waren wir im Park.

ما توانستیم با دوستت (مذکر) تماس بگیریم، **هنگامی که** تو اجازه‌داشتی کتاب‌ها را در قفسه قراردهی.

Wir konnten deinen Freund anrufen, **als** du die Bücher ins Regal stellen durftest.

وقتی که تو می‌خواستی کامپیوترت را روی میز جدید قراردهی، میز خراب بود.

Als du deinen Computer auf den neuen Tisch stellen wolltest, war der Tisch kaputt.

wenn: به معنی "اگر، وقتی که، هنگامی که" می‌باشد و جمله‌ی ربطی می‌سازد. در این حالت، فعل جایگاه ۲ صرف‌شده، به آخر جمله می‌رود و جمله بعدی پس از گذاشـــتن کاما با فعل آغاز می‌گردد. این کلمه برای فعل‌های حال و ماضـــی‌نقلی کاربرد دارد. همچنین جمله‌ی دوم را می‌توان با کلمه‌ی dann آغاز نمود. ساختار این جمله‌ها به شکل‌های زیر می‌باشد:

Wenn + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + , (dann) + فعل صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + .

فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + , + wenn + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: **هنگامی که** دوستان (مؤنث) تو در سینما هستن، ما می‌توانیم در خانه فیلم جدید را ببینیم.

Wenn deine Freundinnen im Kino sind, können wir zu Hause neuen Film sehen.

ما می‌توانیم در خانه فیلم جدید را ببینیم، **هنگامی که** دوستان (مؤنث) تو در سینما هستن.

Wir können zu Hause neuen Film sehen, **wenn** deine Freundinnen im Kino sind.

اگر آن‌ها وقت کافی دارند، **پس** جنابعالی می‌توانید آن‌ها را ملاقات‌کنید.

Wenn sie genug Zeit haben, **dann** können Sie sie treffen.

وقتی که دوست (مؤنث) تو فنجان را کنار گلدان قرارمی‌دهد، من در خانه هستم.

Wenn deine Freundin die Tasse neben die Vase stellt, bin ich zu Hause.

فعل‌های گذشته (Präteritum):

فعل‌ها برای صرف در زمان گذشته از نظر روش صرف به سه گروه تقسیم‌می‌شوند.

نکته: صرف آنان برای فاعل‌های ۱ و ۳ به یک شکل می‌باشد.

۱ – باقاعده: در این دسته فعل‌ها، یک حرف **t** به انتهای ریشه‌ی فعل اضافه‌می‌گردد.

Infinitiv: **wohnen**
P. Perfekt: **gewohnt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **زندگی‌کردن، ساکن‌بودن، سکونت‌داشتن، منزل‌داشتن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **wohne**	ich **wohnte**	
du **wohnst**	du **wohntest**	du **wohn(e)**
er/es/sie **wohnt**	er/es/sie **wohnte**	
wir **wohnen**	wir **wohnten**	**wohnen** wir
ihr **wohnt**	ihr **wohntet**	ihr **wohnt**
sie/Sie **wohnen**	sie/Sie **wohnten**	**wohnen** Sie

Infinitiv: **lernen**
P. Perfekt: **gelernt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: یادگرفتن، آموختن، درس‌خواندن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich lerne	ich lernte	
du lernst	du lerntest	du lern(e)
er/es/sie lernt	er/es/sie lernte	
wir lernen	wir lernten	lernen wir
ihr lernt	ihr lerntet	ihr Lernt
sie/Sie lernen	sie/Sie lernten	lernen Sie

Infinitiv: **sagen**
P. Perfekt: **gesagt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: گفتن، بیان‌کردن، ذکرکردن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich sage	ich sagte	
du sagst	du sagtest	du sag(e)
er/es/sie sagt	er/es/sie sagte	
wir sagen	wir sagten	sagen wir
ihr sagt	ihr sagtet	ihr sagt
sie/Sie sagen	sie/Sie sagten	sagen Sie

Infinitiv: **spielen**
P. Perfekt: **gespielt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: بازی‌کردن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich spiele	ich spielte	
du spielst	du spieltest	du spiel(e)
er/es/sie spielt	er/es/sie spielte	
wir spielen	wir spielten	spielen wir
ihr spielt	ihr spieltet	ihr spielt
sie/Sie spielen	sie/Sie spielten	spielen Sie

Infinitiv: **kaufen**
P. Perfekt: **gekauft**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: خریدن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich kaufe	ich kaufte	
du kaufst	du kauftest	du kauf(e)
er/es/sie kauft	er/es/sie kaufte	
wir kaufen	wir kauften	kaufen wir
ihr kauft	ihr kauftet	ihr kauft
sie/Sie kaufen	sie/Sie kauften	kaufen Sie

Infinitiv: **hören**
P. Perfekt: **gehört**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: گوش‌کردن، شنیدن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich höre	ich hörte	
du hörst	du hörtest	du hör(e)
er/es/sie hört	er/es/sie hörte	
wir hören	wir hörten	hören wir
ihr hört	ihr hörtet	ihr hört
sie/Sie hören	sie/Sie hörten	hören Sie

۲ - بی‌قاعده: در این دسته فعل‌ها، فعل در هنگام صرف، به کلی تغییرشکل‌می‌هد. اما همچنان صرف برای فاعل‌های ۱ و ۳ به یک شکل می‌باشد.

Infinitiv: **gehen**
P. Perfekt: **gegangen**
Hilfsverb: **sein**

مصدر: رفتن، راه‌رفتن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich gehe	ich ging	
du gehst	du gingst	du geh(e)
er/es/sie geht	er/es/sie ging	
wir gehen	wir gingen	gehen wir
ihr geht	ihr gingt	ihr geht
sie/Sie gehen	sie/Sie gingen	gehen Sie

Infinitiv: **fahren**
P. Perfekt: **gefahren**
Hilfsverb: **haben/sein**

مصدر: رانندگی‌کردن، راندن، با وسیله نقلیه حرکت‌کردن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich fahre	ich fuhr	
du fährst	du fuhrst	du fahr(e)
er/es/sie fährt	er/es/sie fuhr	
wir fahren	wir fuhren	fahren wir
ihr fahrt	ihr fuhrt	ihr fahrt
sie/Sie fahren	sie/Sie fuhren	fahren Sie

Infinitiv: **sehen**
P. Perfekt: **gesehen**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: دیدن، تماشاکردن، مشاهده‌کردن، نگاه‌کردن، متوجه‌شدن

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich sehe	ich sah	
du siehst	du sahst	du sieh(e)
er/es/sie sieht	er/es/sie sah	
wir sehen	wir sahen	sehen wir
ihr seht	ihr saht	ihr seht
sie/Sie sehen	sie/Sie sahen	sehen Sie

Infinitiv: **nehmen**
P. Perfekt: **genommen**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **گرفتن، برداشتن، بردن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **nehme**	ich **nah**	
du **nimmst**	du **nahmst**	du **nimm**
er/es/sie **nimmt**	er/es/sie **nah**	
wir **nehmen**	wir **nahmen**	**nehmen** wir
ihr **nehmt**	ihr **nahmt**	ihr **nehmt**
sie/Sie **nehmen**	sie/Sie **nahmen**	**nehmen** Sie

مثال:

kommen → **kamen**	آمدن	lesen → **lasen**	خواندن
geben → **gaben**	دادن	sprechen → **sprachen**	صحبت‌کردن
essen → **aßen**	خوردن	trinken → **tranken**	نوشیدن
lassen → **ließen**	اجازه‌دادن (گذاشتن)	einladen → **einluden**	دعوت‌کردن

۳ - مخلوط: در این دسته فعل‌ها، فعل در هنگام صرف، هم تغییرشکل‌می‌هد و هم یک حرف **t** به انتهای ریشه‌ی آن اضافه‌می‌گردد.

Infinitiv: **wissen**
P. Perfekt: **gewusst**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **دانستن، اطلاع‌داشتن، آگاه‌بودن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich **weiß**	ich **wusste**	
du **weißt**	du **wusstest**	du **wisse**
er/es/sie **weiß**	er/es/sie **wusste**	
wir **wissen**	wir **wussten**	**wissen** wir
ihr **wisst**	ihr **wusstet**	ihr **wisst**
sie/Sie **wissen**	sie/Sie **wussten**	**wissen** Sie

Infinitiv: **bringen**
P. Perfekt: **gebracht**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **آوردن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich bring**e**	ich **brachte**	
du bring**st**	du **brachtest**	du bring**(e)**
er/es/sie bring**t**	er/es/sie **brachte**	
wir bring**en**	wir **brachten**	bring**en** wir
ihr bring**t**	ihr **brachtet**	ihr bring**t**
sie/Sie bring**en**	sie/Sie **brachten**	bring**en** Sie

Infinitiv: **denken**
P. Perfekt: **gedacht**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **فکرکردن**

Perfekt	Präteritum	Imperativ
ich denk**e**	ich **dachte**	
du denk**st**	du **dachtest**	du denk**(e)**
er/es/sie denk**t**	er/es/sie **dachte**	
wir denk**en**	wir **dachten**	denk**en** wir
ihr denk**t**	ihr **dachtet**	ihr denk**t**
sie/Sie denk**en**	sie/Sie **dachten**	denk**en** Sie

Infinitiv: **tun**
P. Perfekt: **getan**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **انجام‌دادن، کردن**

Perfekt		Präteritum		Imperativ	
ich	**tue**	ich	**tat**		
du	**tust**	du	**tatest/tatst**	du	**tu(e)**
er/es/sie	**tut**	er/es/sie	**tat**		
wir	**tun**	wir	**taten**		**tun** wir
ihr	**tut**	ihr	**tatet**	ihr	**tut**
sie/Sie	**tun**	sie/Sie	**taten**		**tun** Sie

مثال: دویدن rennen → **rannten** | سوختن brennen → **brannten**

نکته: در صرف فعل در حالت **Präteritum**، اگر آخرین حرف ریشه‌ی فعل **d** یا **t** با شد، برای راحتی تلفظ می‌بایست در صرف فعل پس از ریشه یک حرف **e** افزوده و سپس حرف مربوط به صرف را بیفزاییم.

Infinitiv: **antworten**
P. Perfekt: **ge**antworte**t**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **پاسخ‌دادن، جواب‌دادن**

Perfekt		Präteritum		Imperativ	
ich	antworte	ich	antwort**ete**		
du	antwort**est**	du	antwort**etest**	du	antwort**(e)**
er/es/sie	antwort**et**	er/es/sie	antwort**ete**		
wir	antwort**en**	wir	antwort**eten**		antwort**en** wir
ihr	antwort**et**	ihr	antwort**etet**	ihr	antwort**et**
sie/Sie	antwort**en**	sie/Sie	antwort**eten**		antwort**en** Sie

damals: به معنی "آن وقت‌ها، در آن زمان، قدیم‌ها" می‌باشد. این قید زمان، هنگامی که در اول جمله بیاید، بعد از آن فعل صرف‌شده‌ی گذشته قرارمی‌گیرد. ساختار این جمله‌ها به شکل زیر می‌باشد:

Damals + فعل گذشته صرف‌شده + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + .

نکته: کلمه‌ی **damals** می‌تواند در میان جمله نیز قرارگیرد. در این صورت تغییری در ساختار جمله ایجادنمی‌گردد.

مثال: **قدیم‌ها** او (مؤنث) با دوستش (مذکر) در پارک بازی‌می‌کرد.

Damals spielte sie mit ihr Freund im Park.

نکته: هنگامی که بخواهیم راجع به یک موضوع بنویسیم، از حالت **Präteritum** استفاده‌می‌کنیم، اما اگر بخواهیم راجع به یک موضوع که در زمان گذشته اتفاق افتاده‌است صحبت‌کنیم، از حالت **Perfekt** استفاده‌می‌کنیم. این نکته بیشتر درخصوص متن‌های ادبی می‌باشد.

نکته: فعل **vorstellen** با ضمیر انعکاسی **Dativ** استفاده‌می‌شود، به معنی "تصورکردن" می‌باشد و هنگامی که بدون این ضمیر استفاده‌گردد، به معنی "معرفی‌کردن" می‌باشد.

مثال: من همیشه **تصور کرده‌ام**، که پرواز زیباترین دستاورد انسان است.

Ich habe immer **mir vorstellen**, dass Fliegen schönste Leistung der Menschen ist.

وجه التزامی ۲ (**Konjunktiv II**):

هنگامی که بخواهیم از آرزو و رؤیا بگوییم و یا جمله‌ای خیلی مؤدبانه و یا غیرواقعی بسازیم، از این ساختار استفاده‌می‌کنیم. از دو روش برای این کار می‌توان استفاده‌نمود.

۱ - در این روش با کمی تغییر، از حالت Präteritum فعل استفاده‌می‌گردد. اگر حروف **a**، **o** و یا **u** در صرف Präteritum موجودباشد، آن حرفشان با Umlaut (¨) همراه‌شده و قبل از پسوند صرف (حتی در پایان صرف برای فاعل‌های ۱ و ۳) یک حرف **e** اضافه‌می‌گردد. گفتنی‌است که در صرف وجه التزامی نیز، صرف برای فاعل‌های ۱ و ۳، به یک شکل صورت‌می‌پذیرد.

Infinitiv: **sein**
P. Perfekt: **gewesen**
Hilfsverb: **sein**

مصدر: **بودن، وجودداشتن**

Perfekt	Präteritum	Konjunktiv II	Imperativ
ich **bin**	ich **war**	ich **wäre**	
du **bist**	du **warst**	du **wärest/wärst**	du **sei**
er/es/sie **ist**	er/es/sie **war**	er/es/sie **wäre**	
wir **sind**	wir **waren**	wir **wären**	**seien** wir
ihr **seid**	ihr **wart**	ihr **wäret/wärt**	ihr **seid**
sie/Sie **sind**	sie/Sie **waren**	sie/Sie **wären**	**seien** Sie

Infinitiv: **haben**
P. Perfekt: **gehabt**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **دارابودن، داشتن**

Perfekt	Präteritum	Konjunktiv II	Imperativ
ich **hebe**	ich **hatte**	ich **hätte**	
du **hast**	du **hattest**	du **hättest**	du **hab(e)**
er/es/sie **hat**	er/es/sie **hatte**	er/es/sie **hätte**	
wir **haben**	wir **hatten**	wir **hätten**	**haben** wir
ihr **habt**	ihr **hattet**	ihr **hättet**	ihr **habt**
sie/Sie **haben**	sie/Sie **hatten**	sie/Sie **hätten**	**haben** Sie

Infinitiv: **werden**
P. Perfekt: **geworden/worden**
Hilfsverb: **sein**

مصدر: **شدن**

Perfekt	Präteritum	Konjunktiv II	Imperativ
ich werde	ich **wurde**	ich **würde**	
du **wirst**	du **wurdest**	du **würdest**	du werde
er/es/sie **wird**	er/es/sie **wurde**	er/es/sie **würde**	
wir werden	wir **wurden**	wir **würden**	werden wir
ihr werdet	ihr **wurdet**	ihr **würdet**	ihr werdet
sie/Sie werden	sie/Sie **wurden**	sie/Sie **würden**	werden Sie

Infinitiv: **geben**
P. Perfekt: **gegeben**
Hilfsverb: **haben**

مصدر: **دادن، اعطاکردن**

Perfekt	Präteritum	Konjunktiv II	Imperativ
ich gebe	ich **gab**	ich **gäbe**	
du **gibst**	du **gabst**	du **gäbest/gäbst**	du **gib**
er/es/sie **gibt**	er/es/sie **gab**	er/es/sie **gäbe**	
wir geben	wir **gaben**	wir **gäben**	geben wir
ihr gebt	ihr **gabt**	ihr **gäbet/gäbt**	ihr gebt
sie/Sie geben	sie/Sie **gaben**	sie/Sie **gäben**	geben Sie

نکته: فعل‌های کمکی که حروف **o** و یا **u** در صـرف **Präteritum** آنان موجودمی‌باشـد، آن حرفشـان با **Umlaut** (¨) همراه شـده و مانند سایر فعل‌ها در این حالت صرف می‌شوند. اما فعل‌های **sollen** و **wollen** بدون گرفتن **Umlaut**، مانند سایر فعل‌ها در این حالت صرف می‌شوند.

dürfen	→	durften	→	dürften	اجازه‌داشتن	**یعنی:**
können	→	konnten	→	könnten	توانستن	
mögen	→	mochten	→	möchten	خواستن	
müssen	→	mussten	→	müssten	مجبوربودن	
sollen	→	sollten	→	sollten	بایستن	
wollen	→	wollten	→	wollten	خواستاربودن	

مثال: کاش تو در شیراز باشی. — Du wärest in Schiras.

کاش دوست (مذکر) تو یک آپارتمان جدید داشته باشد. — Dein Freund hätte eine neue Wohnung.

می‌توانی لطف‌کنی و یک کتاب برای او (مؤنث) بخری؟ — Könntest du ihr ein Buch kaufen?

جنابعالی بایستی بیشتر ورزش نمایید. — Sie sollten mehr Sport machen.

کاش تو بتوانی به دوستانت (مؤنث) کمک‌کنی. — Du könntest deinen Freundinnen helfen.

۲ - می‌توان با ساختار زیر جمله را بصورت **Konjunktiv II** نوشت. البته فعل‌های **sein**، **haben**، **werden** و تمامی فعل‌های مُدال از روش اول استفاده‌می‌نمایند. در استفاده از اکثر فعل‌ها، بهتر است از این روش استفاده‌گردد. ساختار جمله در این روش به شکل زیر می‌باشد:

فاعل + صرف **würden** + [ادامه‌ی جمله] + مصدر فعل + .

مثال: کاش تو یک کتاب جدید بخری. — Du würdest ein neues Buch kaufen.

کاش دوست (مذکر) تو به ما کمک‌کند. — Dein Freund würde uns helfen.

ماضی‌بعید (**Plusquamperfekt**):

ماضی‌بعید هنگامی استفاده‌می‌گردد که کاری در زمان گذشته انجام شده باشد و به پایان رسیده‌باشد. ساختار جمله‌های ماضی‌بعید چنین است:

فاعل + صرف گذشته فعل‌کمکی (**waren** یا **hatten**) + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + .

مثال: من آلمانی **یاد گرفته‌بودم**. — Ich **hatte** Deutsch **gelernt**.

ما شهر را **بازدید کرده‌بودیم**. — Wir **hatten** die Stadt **besichtigt**.

بچه‌ی کوچک اینجا **بود**. — Das kleine Kind **war** hier **gewesen**.

ماضی‌بعید التزامی ۲ (**Plusquamperfekt: Konjunktiv II**):

برای سـاختن جمله‌های این حالت، مانند ماضـی‌نقلی و ماضـی‌بعید عمل می‌نماییم، با این تفاوت که از صـرف وجه التزامی **sein** و یا **haben** (یعنی: **wären** و یا **hätten**) استفاده می‌کنیم. یعنی:

فاعل + صرف وجه التزامی فعل‌کمکی (**wären** یا **hätten**) + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + .

مثال: کاش تو ماشینت را تعمیر کرده‌بودی. — Du **hättest** dein Auto **repariert**.

کاش آن‌ها اینجا مانده بودند. — Sie **wären** hier **geblieben**.

ساختن جمله ربطی با استفاده از فعل‌های با حرف‌اضافه:

در اینگونه جمله‌ها، فعل جمله‌ی ربطی صرف‌شده، به آخر جمله می‌رود و جمله‌ی بعدی پس از کاما با فعل آغازمی‌گردد. یعنی:

[جمله‌ی اول] + , + حرف‌اضافه فعل موردنظر + آرتیکل (Dativ یا Akkusativ) + [ادامه‌ی جمله] + . . .

. . . + فعل صرف‌شده + , + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: آب و هوایی که آنان به آن فکرکردند، گرم بود.

Das Wetter, **an** das Sie **gedacht haben**, war warm.

سؤالی که تو توانستی به آن پاسخ‌دهی، آسان بود.

Die Frage, **auf** die du **antworten kannst**, war leicht.

دوستی (مذکر) که تو منتظر او بودی، نمی‌آید.

Der Freund, **auf** den du **wartest**, kommt nicht.

بچه‌ی کوچکی که تو به آن توجه‌می‌کنی، اجازه‌ندارد در حیاط با توپ قرمزش بازی‌کند.

Das kleine Kind, **auf** das du **achtest**, darf nicht im Hof mit seinem roten Ball spielen.

دوستانی (مذکر) که راجع به آن‌ها ما صحبت‌کرده‌ایم، بازیگر هستند.

Die Freunde, **über** die wir **gesprochen haben**, sind Schauspieler.

دانشجویی (مؤنث) که تو نتوانستی با او صحبت‌کنی، نمی‌تواند کتاب‌های زیادی بخرد.

Die Studentin, **mit** der du nicht **sprechen konntest**, kann nicht viele Bücher kaufen.

irgend: اگر با کلمات پرسشی همراه‌شود، معنی "یه" با آن کلمه اضافه‌می‌گردد.

مثال:

یه جوری	irgendwie	یه کسی	irgendwer
یه وقتی	irgendwann	یه چیزی	irgendwas
یه جایی	irgendwo	به یه جایی	irgendwohin

دو روش برای بیان علت:

۱ - **um ... zu**: استفاده از این ساختار برای گفتن "تا اینکه" و بیان دلیل و علت در جمله می‌باشد. در این ساختار، فاعل دو طرف جمله یکسان می‌باشد و بنابر این بعد از حرف‌اضافه‌ی **um**، نیازی به دوباره‌آوردن فاعل نیست. همچنین بعد از حرف‌اضافه‌ی **zu**، از مصدر فعل موردنظر استفاده‌می‌شود. یعنی:

[جمله‌ی اول] + , + um + [ادامه‌ی جمله] + zu + مصدر فعل موردنظر + .

مثال: دوست (مؤنث) تو اینجا می‌ماند، **تا اینکه** به تو کمک‌کند.

Deine Freundin bleibt hier, **um** dir **zu** helfen.

ما بیرون‌می‌رویم، **تا اینکه** یک کتاب بخریم.

Wir gehen raus, **um** ein Buch **zu** kaufen.

او (مذکر) یک کتاب می‌خرد، **تا اینکه** به تو درس‌بدهد.

Er kauft ein Buch, **um** dir **zu** unterrichten.

نکته: ساختار اینگونه جمله در زمان استفاده از فعل‌های مُدال به شکل زیر می‌باشد:

[جمله‌ی اول] + , + um + [ادامه‌ی جمله] + مصدر فعل موردنظر + zu + مصدر فعل مُدال + .

مثال: او (مؤنث) یک لپ‌تاپ خریده‌است، تا اینکه بتواند به تو درس‌بدهد.

Sie hat einen Laptop gekauft, um dir **unterrichten** zu **können**.

من یک نامه نوشته‌ام، تا اینکه بتوانم به تو نشان‌دهم.

Ich habe einen Brief geschrieben, um dir **zeigen** zu **können**.

نکته: ساختار اینگونه جمله در حالت ماضی‌نقلی به شکل زیر می‌باشد:

[جمله‌ی اول] + , + um + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + zu + haben یا sein مصدر + .

مثال: ما در یک کلاس شرکت‌کرده‌ایم، تا اینکه چیزهای بیشتری را یادبگیریم.

Wir haben an einem Kurs teilgenommen, um mehr Dinge **gelernt** zu **haben**.

نکته: در فعل‌های جداشدنی، **zu** بین پیشوند و فعل اصلی قرارمی‌گیرد.

مثال: او (مذکر) ثبت‌نام کرده‌است، تا اینکه در کلاس شرکت‌کند.

Er hat angemeldet, um im Kurs teil**zu**nehmen.

من تنها بودم، تا اینکه با تو آشناشدم.

Ich war allein, um dich kennen**zu**lernen.

۲ - **damit**: این کلمه نیز به معنی "تا اینکه" می‌باشد. در جمله‌های نوشته شده با این کلمه، فاعل حتماً دوباره می‌بایست ذکر شود، حتی اگر فاعل یکسان باشد. در این حالت، فعل جایگاه ۲ صرف‌شده و به آخر جمله می‌رود. یعنی:

[جمله‌ی اول] + , + damit + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: او (مذکر) دوستانش (مؤنث) ملاقات کرده‌است، **تا اینکه** دوستانش بتوانند به او کمک‌کنند.

Er hat seine Freundinnen getroffen, **damit** seine Freundinnen ihm helfen können.

من عکس‌های زیادی گرفته‌ام، **تا اینکه** تو بتوانی آن‌ها را ببینی.

Ich habe viele Fotos gemacht, **damit** du sie sehen kannst.

او (مؤنث) به ما پاسخ داده‌است، **تا اینکه** ما همه چیز را بدانیم.

Sie hat uns geantwortet, **damit** wir alles gewusst haben.

من اجازه‌دارم با دوست (مذکر) جدید او (مؤنث) صحبت‌کنم، **تا اینکه** بچه‌ها بتوانند یک کتاب جدید بخوانند.

Ich darf mit ihrem neuen Freund sprechen, **damit** die Kinder ein neues Buch lesen können.

او (مؤنث) برای ما بسیار زحمت کشیده‌است، **تا اینکه** ما موفق‌بشویم.

Sie hat sich uns viel bemüht, **damit** wir erfolgen.

جمله‌های مجهول (Passivsätze):

جمله‌ی مجهول یعنی جمله‌ای که فاعل آن مشخص نمی‌باشد و یا کار توسط شخص نامشخصی انجام شده‌است. ساختار این جمله‌ها در زمان و حالت‌های مختلف چنین است:

۱ - حال (Präsens):

مفعول + werden صرف + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + .

مثال: من نامه را می‌نویسم. — Ich schreibe den Brief.

نامه **نوشته می‌شود**. — Der Brief **wird geschrieben**.

۲ - گذشته (Präteritum):

مفعول + wurden صرف + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + .

مثال: من نامه را نوشتم. — Ich schreibe den Brief.

نامه **نوشته شد**. — Der Brief **wurde geschrieben**.

۳ - ماضی‌نقلی (Perfekt):

مفعول + sein صرف + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + worden + .

نکته: کلمه‌ی worden در انتهای جمله صرف‌نمی‌شود و به شکل کامل نوشته‌می‌شود.

مثال: من نامه را نوشته‌ام. Ich habe den Brief geschrieben.

نامه **نوشته شده‌است**. Der Brief **ist geschrieben worden**.

۴ - ماضی‌بعید (Plusquamperfekt):

مفعول + waren صرف + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + worden + .

نکته: کلمه‌ی worden در انتهای جمله صرف‌نمی‌شود و به شکل کامل نوشته‌می‌شود.

مثال: من نامه را نوشته بودم. Ich hatte den Brief geschrieben.

نامه **نوشته شده‌بود**. Der Brief **war geschrieben worden**.

۵ - آینده (Futur):

مفعول + werden صرف + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + werden + .

نکته: کلمه‌ی werden در انتهای جمله صرف‌نمی‌شود و به شکل کامل نوشته‌می‌شود.

مثال: من نامه را خواهم نوشت. Ich werde den Brief schreiben.

نامه **نوشته خواهدشد**. Der Brief **wird geschrieben werden**.

۶ - با استفاده از فعل‌های مُدال:

مفعول + صرف فعل مُدال موردنظر + [ادامه‌ی جمله] + اسم مفعول + werden + .

نکته: کلمه‌ی werden در انتهای جمله صرف‌نمی‌شود و به شکل کامل نوشته‌می‌شود.

مثال: من می‌توانم نامه را بنویسم. Ich kann den Brief schreiben.

نامه **می‌تواند نوشته‌شود**. Der Brief **kann geschrieben werden**.

während: این کلمه به معنی "در حین، در حین اینکه" می‌باشد و استفاده از آن به دو صورت ممکن می‌باشد:

۱ - ساختن جمله‌ی ربطی: در این صورت فعل جایگاه ۲ صرف‌شده، به آخر جمله رفته و جمله‌ی بعدی پس از گذاشتن کاما با فعل آغاز گردد.

Während + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + , + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

[جمله‌ی اول] + , + während + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: **در حین اینکه** آن‌ها لباس می‌خرند، دوستشان (مؤنث) را ملاقات‌می‌کنند.

Während sie Kleid kaufen, treffen sie ihre Freundin.

در حین اینکه آن‌ها به تو پاسخ می‌دهند، از دوستشان (مؤنث) تشکرمی‌کنند.

Während sie dir antworten, danken sie ihrer Freundin.

در حین اینکه دوست (مذکر) او (مذکر) با ما صحبت می‌کند، غذا می‌خورد.

Während sein Freund mit uns spricht, isst er.

دوست (مذکر) او (مذکر) با ما صحبت می‌کند، **در حین اینکه** غذا می‌خورد.

Sein Freund spricht mit uns, **während** er isst.

او (مذکر) آب می‌نوشد، **در حین اینکه** فوتبال بازی‌می‌کند.

Er trinkt Wasser, **während** er Fußball spielt.

۲ - استفاده به عنوان حرف اضافه: در این صورت پس از آن از حالت **Genitiv** اسم استفاده می‌شود.

مثال: تو **در حین** خریدکردن با ما تماس‌می‌گیری.

Du rufst uns **während des Kaufens** an.
Während des Kaufens rufst du uns an.

دوست (مذکر) من **در حین** رانندگی با موبایلش صحبت‌می‌کند.

Mein Freund spricht mit seinem Handy **während** des Fahrens.
Während des Fahrens spricht Mein Freund mit seinem Handy.

selbe... : این کلمه به معنی "همان" می‌باشد. صرف صحیح این کلمه به شکل زیر است:

Nominativ:	**der**selbe	**das**selbe	**die**selbe	**die**selbe**n**
Akkusativ:	**den**selbe**n**	**das**selbe	**die**selbe	**die**selbe**n**
Dativ:	**dem**selbe**n**	**dem**selbe**n**	**der**selbe**n**	**den**selbe**n**
Genitiv:	**des**selbe**n**	**des**selbe**n**	**der**selbe**n**	**der**selbe**n**

مثال: **همان** ماشین اینجاست.

Dasselbe Auto ist hier.

همان مداد را او (مؤنث) برداشته‌است.

Sie hat **denselben** Bleistift genommen.

تو با **همان** دوچرخه رفته‌ای.

Du bist mit **demselben** Fahrrad gefahren.

darum ، **deshalb** و **deswegen**: همگی به معنی "از این رو، به این دلیل" می‌با شند. هنگامی که هر کدام از آنان در ابتدای جمله نو شته شود، بعد از آن فعل صرف‌شده نوشته‌می‌شود.

نکته: darum، deshalb و deswegen می‌توانند در وسط جمله بعد از کاما استفاده‌شوند.

مثال: او (مؤنث) باید یک کتاب جدید بخواند، **از این رو** نیاز به وقت کافی دارد.

Sie soll ein neues Buch lesen, **darum** braucht sie genug Zeit.

تو بایستی با آن‌ها تماس‌بگیری، **از این رو** شماره‌تلفن آن‌ها را به تو می‌دهم.

Du sollst sie anrufen, **deshalb** gebe ich dir ihre Telefonnummer.

sobald: این کلمه به معنی "به محض اینکه" می‌باشد و استفاده از آن باعث می‌شود که فعل جایگاه ۲ صرف‌شده، به آخر جمله رفته و جمله‌ی بعدی پس از گذاشتن کاما با فعل آغاز گردد.

مثال: **به محض اینکه** آنان این کتاب را خواندند، تو می‌توانی با من تماس‌بگیری.

Sobald sie dieses Buch lesen, kannst du mich anrufen.

تو اجازه‌داری به مادرت کمک‌کنی، **به محض اینکه** دوستان (مذکر) تو کتاب‌ها را در قفسه قرارمی‌دهند.

Du darfst deiner Mutter helfen, **sobald** deine Freunde die Bücher ins Regal stellen.

sodass: به معنی "به طوری که" می‌باشد. بعد از آن می‌بایست فاعل نوشته‌شده و فعل جایگاه ۲ را صرف نمود و در آخر جمله نوشت.

[جمله‌ی اول] + , + sodass + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: آن‌ها بایستی بسیار تلاش‌کنند، **به طوری که** همه چیز را بتوانند بفهمند.

Sie müssen viel versuchen, **sodass** sie alles verstehen können.

so … , dass: این عبارت به معنی "اینقدر ... که" می‌باشد. ساختار جمله در این حالت به این شکل است:

فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + so + صفت عادی + [ادامه‌ی جمله] + . . .

. . . + , + dass + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + .

مثال: دوست (مؤنث) من **اینقدر** خوب دوچرخه‌سواری می‌کند، **که** من نمی‌توانم باورکنم.

Meine Freundin fährt Fahrrad **so** gut, **dass** ich nicht glauben kann.

تو **اینقدر** نامه را سریع نوشته‌ای، **که** من نمی‌توانم آن را بخوانم.

Du hast den Brief **so** schnell geschrieben, **dass** ich ihn nicht lesen kann.

, ohne … zu: این عبارت به معنی "بدون اینکه" می‌باشد. ساختار جمله در این حالت به این شکل است:

. . . + , + ohne + [ادامه‌ی جمله] + zu + مصدر فعل موردنظر + .

مثال: او (مؤنث) به تو کمک‌می‌کند، **بدون اینکه** دوستان (مؤنث) تو چیزی بدانند.

Sie hilft dir, **ohne** deine Freundinnen etwas **zu** wissen.

من نمی‌خواهم با او (مذکر) صحبت‌کنم، **بدون اینکه** مادرت بداند.

Ich möchte nicht mit ihm sprechen, **ohne** deine Mutter **zu** wissen.

chen: هنگامی که به اسمی این پسوند اضافه‌شود، آن اسم معنی کوچک‌شده‌ی خود را خواهدداد. همچنین آرتیکل آن اسم جدید das خواهدبود.

نکته: اگر حروف a، o و یا u در کلمه موجود باشند، اغلب پس از افزودن این پسوند، آن حرفشان با **Umlaut** (¨) همراه می‌شود.

das Brot	→	das Br**ö**t**chen**	**مثال:** نانِ کوچک
die Karte	→	das K**ä**rt**chen**	کارتِ کوچک

صرف اسم:

برخی از اسم‌های مفرد مذکر در حالت‌های Akkusativ، Dativ و Genitiv صرف‌می‌شوند و انتهای آن‌ها n یا en افزوده‌می‌شود.

der Student	→	den/dem/des Student**en**	**مثال:** دانشجو (مذکر)
der Herr	→	den/dem/des Herr**n**/Herr**en**	مرد، شوهر
der Soldat	→	den/dem/des Soldat**en**	سرباز
der Kollege	→	den/dem/des Kollege**n**	همکار (مذکر)

Du siehst Herr**n** Alex.	**مثال:** تو آقای الکس را می‌بینی.
Sie ist mit Herr**n** Alex gekommen.	او (مؤنث) با آقای الکس آمده‌است.
Ich habe das Auto des Herr**n** Alex gesehen.	من ماشین آقای الکس را دیده‌ام.

حروف ربط دوتایی (Doppelkonjunktionen):

۱ - هرچقدر ... ، بنابراین ... :

Je + صفتِ برتر + فاعل + [ادامه‌ی جمله] + فعل صرف‌شده + . . .

. . . + , + desto + صفتِ برتر + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: دوست (مذکر) تو **هرچقدر** کتاب‌های بیشتری بخرید، **بنابراین** بهتر می‌تواند یادبگیرد.

Je mehr dein Freund Bücher kauft, **desto** besser kann er lernen.

۲ - نه ... ، بلکه ... :

Nicht + [ادامه‌ی جمله] + , + sondern + فاعل + فعل صرف‌شده + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: **نه** بچه‌ی او (مؤنث)، **بلکه** تمام بچه‌ها می‌توانند سی‌دی‌های جدید را بشنوند.

Nicht ihr Kind, **sondern** alle Kinder können neue CDs hören.

۳ - ... نه تنها ... ، بلکه ... :

[شروع جمله] + nicht nur + [ادامه‌ی جمله] + , + sondern auch + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: تو **نه تنها** به دوستت (مؤنث) پول می‌دهی، **بلکه** به او ماشینت هم می‌دهی.

Du gibst deiner Freundin **nicht nur** Geld, **sondern auch** dein Auto.

۴ - ... هم ... هم ... :

[شروع جمله] + sowohl + [ادامه‌ی جمله] + als یا wie + auch + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: دانشجویان زرنگ **هم** می‌توانند آلمانی صحبت‌کنند **هم** انگلیسی.

Die fleißigen Studenten können **sowohl** deutsch **als auch** englisch sprechen.
Die fleißigen Studenten können **sowohl** deutsch **wie auch** englisch sprechen.

۵ - ... نه ... نه ... :

[شروع جمله] + weder + [ادامه‌ی جمله] + noch + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: دوست (مؤنث) تنبل او (مؤنث) **نه** می‌توانند آلمانی صحبت‌کنند **نه** انگلیسی.

Ihre faule Freundin kann **weder** deutsch **noch** englisch sprechen.

۶ - ... یا ... یا ... :

[شروع جمله] + entweder + [ادامه‌ی جمله] + oder + [ادامه‌ی جمله] + .

مثال: او (مذکر) می‌خواهد **یا** یک ماشین جدید بخرد **یا** یک خانه‌ی جدید.

Er will **entweder** ein neues Auto **oder** eine neue Wohnung kaufen.

wegen: به معنی "بخاطرِ" می‌باشد و پس از آن از حالت Genitiv اسم استفاده می‌شود.

مثال: آن‌ها **بخاطر** آب و هوای بد بایستی در خانه بمانند.

Sie sollen **wegen** des schlechten Wetters zu Hause bleiben.
Wegen des schlechten Wetters sollen sie zu Hause bleiben.

تو **بخاطر** کامپیوتر جدیدت می‌توانی سریع در اینترنت جستجوکنی.

Du kannst **wegen** deines neuen Computers im Internet schnell surfen.
Wegen deines neuen Computers kannst du im Internet schnell surfen.

ماضی‌نقلی فعل‌های مُدال:

ساختار جمله‌ها در این حالت چنین است:

. + مصدر فعل مُدال + مصدر فعل موردنظر + [ادامه‌ی جمله] + صرف فعل **haben** + فاعل

نکته: همانگونه که گفته‌شد، در این حالت بجای اسم مفعول فعل مُدال از مصدر فعل مُدال استفاده می‌گردد.

مثال: او (مؤنث) **می‌خواسته است** با تو صحبت‌کند.

Sie **hat** mit dir sprechen **wollen**.

ما **مجبور بوده‌ایم** راجع به آب و هوا بدانیم.

Wir **haben** über das Wetter wissen **müssen**.

او (مذکر) **اجازه نداشته است** با آنان بیرون برود.

Er **hat** nicht mit ihnen ausgehen **dürfen**.

نکته: از فعل **möchten** به معنی خوا ستن صرفاً در جملات زمان حال ا ستفاده‌می‌گردد و برای ا ستفاده از این فعل در دیگر زمان‌ها، از شکل مناسب فعل **wollen** می‌بایست استفاده نمود.